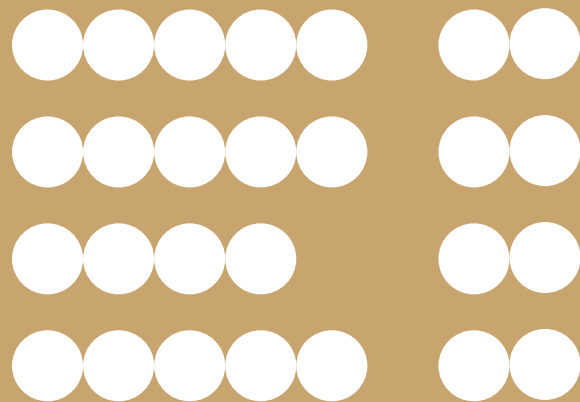

Unlimited Edition

สุนทรพจน์*

รวบรวมบทความที่แต่งโดย ตะวันธรรม

พระมหาเถระและพระเถระ ปิณฑุทธศักราช ๒๕๕๓

คำปรารภ

คำว่า "สถาปนิก" โดยคำศัพท์ แปลว่า ผู้ทรงคุณวุฒิในทางสร้างสรรค์ออกแบบก่อสร้าง
คำว่า "space" แปลว่า ที่ว่าง

"สถาปนิก" โดยความหมาย หมายถึง ผู้สร้างที่ว่างให้มีตัวตน (An architect
is a person who create the existent of space.)

ปีพุทธศักราช ๒๕๑๓ พระเดชพระคุณพระราชาคณะนาวิสุทธี (หลวงพ่อชมมชโย)
พร้อมหมู่คณะชุกแรกได้ช่วยกันบุกเบิกพื้นที่นา ๑๕๖ ไร่ ให้กลายเป็นวัดพระธรรมกาย
โดยมีหลวงพ่อดำเนินหน้าที่เป็นสถาปนิกที่ยิ่งกว่าสถาปนิกทั่วไป เพราะนอกจากท่านจะ
สามารถสร้างที่ว่าง ๑๕๖ ไร่ ให้กลายเป็นพุทธสถานอันศักดิ์สิทธิ์แล้ว ท่านยังสร้างที่
ว่างในใจของผู้คนซึ่งว่างจากศีลธรรมให้เต็มเปี่ยมไปด้วยธรรมะ โดยการเติมคำสอน
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าลงไป

หลวงพ่อดำเนินวัดและสร้างคนไปพร้อม ๆ กัน ด้วยมโนปณิธาน "สร้างวัดให้
เป็นวัด สร้างพระให้เป็นพระ สร้างคนให้เป็นคนดี" จนกระทั่งงานพระศาสนาขยาย
กว้างขวางออกไปตามลำดับ พร้อมกับจำนวนสาธุชนที่เข้าวัดมากขึ้น จากร้อยเป็น
พัน จากพันเป็นหมื่น จากหมื่นเป็นแสน จากแสนเป็นล้าน

ตลอด ๔๐ ปีที่ผ่านมา มีการรวบรวมคำสอนของหลวงพ่อดำเนินเป็นจำนวนมาก
ในรูปแบบต่าง ๆ กัน ในโอกาสสมุทิตาพระมหาเถระและพระเถระปี พ.ศ. ๒๕๕๓
นี้ คณะผู้จัดทำได้นำบทกวีคำสอนของหลวงพ่อดำเนินจากหนังสือถ้อยธรรม ที่พิมพ์เมื่อปี
พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาจัดหมวดหมู่ใหม่ และพิมพ์เป็นรูปเล่มในชื่อ "สุนทรพจน์" เพื่อ
เป็นคำสอน เป็นกำลังใจ เป็นแสงสว่างนำทางให้ลูกทุกคนได้สร้างบารมีอย่างมั่นคง
และจะได้ฝึกฝนอบรมตนเองทั้งหยาบทั้งละเอียดจนกว่าจะบรรลุเป้าหมายที่แท้จริงของ
ชีวิต คือการเข้าถึงพระธรรมกายภายในตัว ซึ่งจะเป็นการเติมเต็มที่ว่างในชีวิตให้
สมบูรณ์สมกับที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์

ขอเวลานิสงส์ที่เกิดจากการจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ จงเป็นพลวปัจจัย ให้ท่านผู้อ่าน
ทุกท่านเจริญรุ่งเรืองทั้งทางโลกและทางธรรม และได้รับบรมมรรคผลนิพพานอันเป็น
เป้าหมายชีวิตอันสูงสุดเทอญ

คณะผู้จัดทำ

พระภิกษุรุ่น ๑๓ สำเภาเจริญชา

๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๓

สารบัญ

๑. พระรัตนตรัย

ศัพท์บัญญัติพุทธเจ้า	๒๐	คล้ายแค้น...แต่กว้าง	๓๐
พระพุทธคุณ	๒๑	ฐานเจ็ด	๓๑
ศรีเอกายนมรรค	๒๒	สวคมนต์...ถึงพร้อมรัตนตรัย	๓๒
นอบน้อมพุทธองค์	๒๓	วิปัสสนา	๓๓
แสงแห่งธรรม	๒๔	อัครตา	๓๔
บ่เทียบ"หนึ่งเมล็ดงา"	๒๕	นิรันดร์	๓๕
พระธรรมกาย	๒๖	รู้ไว้ใช่ว่า	๓๖
เป็นสรณะ	๒๗	ศึกษา...คิดแข่ง	๓๗
จากตื่นสู่ลึก...จากง่ายสู่ยาก	๒๘	สุโข	๓๘
กลิ่นพระธรรม	๒๙	ไว้ใจเทียม	๓๙

๒. หัวใจของโลกและจักรวาล

ผ้าซุกสุดท้าย	๔๒	แคล้วบ่วงมาร	๖๐
สมณะแท้	๔๓	ลูกพ่อ	๖๑
บวช...บ่มบารมี	๔๔	หายใจเป็นพระ	๖๒
ตลอดไปและตลอดกาล	๔๕	รัตนบัลลังก์	๖๓
ภูมิใจที่สุด	๔๖	กลั่นกาย วาจา ใจ	๖๔
เกิดเป็นชาย	๔๗	อินทรีย์สังวร	๖๕
ผ้ากาสาเย	๔๘	สุดยอดศาสตร์ศิลป์	๖๖
เหล่ากอสมณะ	๔๙	ธรรมะเป็นที่พึ่ง	๖๗
วันต่อวัน...บ่เว้น	๕๐	เสียบัญญ	๖๘
ภูมิใจ...ได้ทำวิชา	๕๑	สุขแท้	๖๙
จำขึ้นใจ	๕๒	เกิดมาเพื่ออะไร	๗๐
ในกลาง...ไม่มีระยะทาง	๕๓	เป้าหมาย...ชีวิต	๗๒
รอด้วยใจใส	๕๔	โลก โกรธ หลง	๗๓
ซึ่งคำพ่อ	๕๕	ถึงธรรมจึงพึ่งคนได้	๗๔
หมั่นคอกย่า	๕๖	สุขสุดธรรม	๗๕
ภาพลวงตา	๕๗	ดับเพลิงทะเล	๗๖
หยุกเป็นควลิสำเร็จ	๕๘	คอกไม้พญามาร	๗๗
ที่สุดแห่งบุญ	๕๙		

๓. สืบสานมโนปณิธาน

ที่สุดแห่งธรรม	๔๐	หุ่มีชีพ...ปราบศึก	๔๘
กองทัพธรรม	๔๑	เป็นหนึ่งใน	๕๐
สมรภูมิมิรบ	๔๒	ไม่สิ้นกำลังใจ	๕๑
สติปัญญาใจ	๔๔	ทศบัญญัติ	๕๒
อุดมการณ์ (มั่นคง)	๔๕	จนถึงที่สุด	๕๓
ปลดแอก	๔๖	ใกล้ชีวิตพุทธองค์	๕๔
ไม่เกินตาย	๔๗	คือแล้วลูกรัก	๕๕
เส้นทางสายเก่า	๔๘		

๔. อุดมการณ์มั่นคง

เกิดมาสร้างบารมี	๕๘	ศักดิ์ศรีทหารกล้า	๑๐๘
ตะวันธรรมมั่นคง	๕๙	ตะวันธรรม	๑๐๙
ตามรอยเท้าพ่อ	๑๐๐	น้ำใจพระโพธิสัตว์	๑๑๐
เส้นทางพระสัมมา	๑๐๑	พบ-จาก เรื่องธรรมคา	๑๑๒
มารหมดเป็นไท	๑๐๒	อย่าประมาท	๑๑๓
หยุด...แล้วไป	๑๐๓	ไม่ยากหากใจหยุด	๑๑๔
ผูกจิต คิดพ่อ	๑๐๔	ความเพียร	๑๑๕
ตามคิดให้ดี	๑๐๕	อริยะ...ทำจริง	๑๑๖
อย่าลืมคำพ่อ	๑๐๖	หิ้งทุกอย่าง	๑๑๗
กลิ่นจากนิพพาน	๑๐๗	ปล่อยวาง...ทุกสิ่ง	๑๑๘
		นิ่งอย่างเดียว	๑๑๙

๕.อบรม บ่ม ความสำเร็จ

จำไม่หมด...จคิดกว่า	๑๒๒	หน่อเนื้อพุทธรัง	๑๓๓
ลมหายใจ...ไม่สูญเปล่า	๑๒๓	กวาดลาน...อธิษฐานชนะมาร	๑๓๔
เวลาเพื่อวิชาธรรมกาย	๑๒๔	สะอาดนอก สะอาดใน	๑๓๕
บ่มอินทรีย์	๑๒๕	ข้อคิดจากต้นไม้	๑๓๖
ของจริง คู่ คนจริง	๑๒๖	ความลำบากสร้างคน	๑๓๗
จงมันทำจริง	๑๒๗	อ่อนน้อม...เพราะธรรม	๑๓๘
คิดแล้ว...ต้องทำ	๑๒๘	ของเล่น	๑๓๙
อย่ายกคน...มองคนดีกว่า	๑๒๙	ลูกช่วยพ่อได้	๑๔๐
พอใจในสิ่งที่ตนมี	๑๓๐	รักษัธรรม	๑๔๑
นิ่ง...สู้	๑๓๑	หยุดอย่างไร	๑๔๒
สู้เข้า...สู้ธรรม	๑๓๒	ทับท้าวพุทธรัง	๑๔๓

ปัจจุบัน	๑๔๔	นักบ่มมันซ่อม	๑๕๖
สำคัญกว่า	๑๔๕	จิตนี้ชนะแล้ว	๑๕๗
อย่ามัวเพลิน	๑๔๖	อยากเห็นลูกเป็นธรรมกาย	๑๕๘
ห่วงใย	๑๔๗	ถ้าทรา...กราคี	๑๕๙
แน่หรือ...ที่เอ่ยว่ารักษัธรรม	๑๔๘	ทำดีที่สุด	๑๖๐
ลิ้มรสผลธรรม	๑๔๙	ลูกแก้วพุทธรัง	๑๖๑
ลูกพ่อ...ต้องได้ยั้งนี้	๑๕๐	สามัคคี	๑๖๒
ดีแล้วลูกรัก	๑๕๑	รวมเป็นหนึ่ง	๑๖๓
เต่าเทอร์โบ	๑๕๒	พิศร่างกาย	๑๖๔
บ่มเที่ยงแท้	๑๕๔	กรรม	๑๖๕
แปรเปลี่ยน	๑๕๕		

๖. เคล็ดขัดยอกใจ

ความอยาก		แก้...เพ่ง จ้อง (ใช้ตามอง)	
อยากหยุด...หยุดอยาก	๑๖๘	ตั้ง...หนีค	๑๗๘
อยากนั้น...อยากได้	๑๖๙	มองเหมือน...ไม่มอง	๑๘๐
แก้...ลุ่น เร่ง		ปรับ...ให้ใส	๑๘๑
ตรงกันข้าม	๑๗๐	สักแต่ว่า	๑๘๒
กลับตาลปัตร	๑๗๑	นั่งยิ้ม ๆ	๑๘๔
คาดหวัง...ฟังทุกราย	๑๗๒	หลับตาเบา ๆ	๑๘๕
ทำอย่างสบาย	๑๗๔	แก้ฟุ้ง	
ใจเย็น ๆ	๑๗๕	ฟุ้ง...ไปหมด	๑๘๖
เหลือเชื่อ แต่ก็จริง	๑๗๖	คิดไม่เห็น...เห็นไม่คิด	๑๘๗
ทำจนลุ่น-อย่าลุ่น	๑๗๗	เฝ้ามองด้วยปัญญา	๑๘๘
		ตามใจพ่อ...มีรางวัล	๑๙๐
		ทำเฉย ๆ	๑๙๒

หลักวิชา...		ใสใส...ใสใจ	๒๐๕
เพียงแค่สองอย่าง...ถึงธรรม	๑๙๔	ใสใส...ใจใส	๒๐๖
สี่สอ...สัมฤทธิ์ผล	๑๙๕	ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม	๒๐๗
สามเกลอทหารแก้ว	๑๙๖	ปฏิบัติต้องทำจริง	๒๐๘
การวางใจ		ตั้งใจให้ถูกต้อง	๒๐๙
ศรียอย่างไร?	๑๙๗	นิ่ง...อย่างเดียว	
ศรีย...อย่างนี้เอง	๑๙๘	เราเป็นพระ พระเป็นเรา	๒๑๐
พ่อสอนมองพระ	๒๐๐	ดู...ดวงใส	๒๑๑
รักษาใจ	๒๐๒	นิ่ง...ไว้	๒๑๒
ประคองใจ	๒๐๓	กลางดวง	๒๑๓
สี่อริยาบถสู่ความใส	๒๐๔		

๗. กำลังใจเพิ่มพูน

ขุนศึก	๒๑๖	ลูกสู้ไม่ห้อย	๒๒๗
ทหารกล้า...พระนิพพาน	๒๑๗	พ่อยินดีที่ลูกทำได้	๒๒๘
พ่อของลูก-ลูกของพ่อ	๒๑๘	ก้าวหน้าทุกเวลา	๒๒๙
เส้นทางนี้...แค่เชื่อม	๒๒๐	โลกแก้วของลูกแก้ว	๒๓๐
ตั้งใจมั่น...อย่าห้อยถอย	๒๒๑	รวมดวงใจ	๒๓๑
สู้ชนะลูก	๒๒๒	ลูกทำอะไรพ่อชี้...สมหวัง	๒๓๒
ใจต้องจจจ่อ	๒๒๔	คำพ่อสั่ง	๒๓๓
จึงซิดไกล	๒๒๕	ขุนศึกแก้ว	๒๓๔
ก้าวตามพ่อ	๒๒๖	จง...กล้าหาญ	๒๓๕

๘. ทำอย่างยาย

คันบุญ คันแบบ	๒๓๘	ยึดแบบยาย	๒๔๒
หนึ่งไม่มีสอง	๒๓๙	หลานยายนักสู้	๒๔๓
นักรบกล้า...สง่างาม	๒๔๐		

๙. แง่คิดรอบตัว

ตะวันยิ้มแฉ่ง	๒๔๖	แพรวพราว	๒๕๙
เสียงแห่งสันติภาพ	๒๔๗	ชุมทรัพย์ภายใน	๒๖๐
ดินแดนแห่งสันติสุข	๒๔๘	นาฬิกาชีวิต	๒๖๑
ก. ข. ค. ง.	๒๕๐	เร็วยิ่งกว่า	๒๖๒
อยู่ด้วยไมตรี	๒๕๑	คำกล่าวไอศโตร์	๒๖๓
ระรอกน้อยสอนใจ	๒๕๒	นักสู้ลายคราม	๒๖๔
วงปีแห่งการต่อสู้	๒๕๔	รอยเท้าสกุณา	๒๖๕
หยาดน้ำค้าง	๒๕๕	นักรบเกียรตินิยม	๒๖๖
ดาวหิ้งฟ้า	๒๕๖	ธรรมกายเจดีย์	๒๖๗
พินสามสาย	๒๕๗	ธรรมจักร	๒๖๘
เพริศพร้ง	๒๕๘	บิณฑอง...สมหวัง	๒๖๙

เราเริ่มจะหัดได้ ไม่กี่วัน
ไปรคอย่าเพิ่งขบขัน กระจิบจ้อย
เอาเป็นว่าเข้าใจกัน นะลูก
เพราะว่ารู้ค่าน้อย คำต้อยเชิงภาษา

เราใช้ชาญเขียวชั้น เชียงวี
หัดแต่งโคลงวันที่ สิบแก้ว
สองห้าสี่ศูนย์เมษนี้ เองเฮย
โคอ่าน บ่ เข้าเค้า ไปรคให้อภัยทาน

สุนทรพื่อ

พระรัตนตรัย

สัตัพัญญพุทธเจ้า

สัตัพัญญพุทธเจ้า	ทุกพระองค์
ท่านสั่งสอนสัตว์ค่าง	ธรรมสิ้น
ขจัดกิเลสลง	ให้หมด
โค่นสุดมารค้ำวคีน	หยัดสู้แค่ตาย

สุนทรพ้อ

พระพุทธรคุณ

สีทันดรหมดสิ้น	ชเลมา
จารจดพรั่าพรรณนา	คุณพุทธรเจ้า
นำพระสุเมรุมา	เขียนขีด
หมึกหลังพรั้งอะคร้าว	ปัดก้ำาวลงกลาง

สุนทรพ้อ

ศรีภิกษุเอกายนมรรค

คุณพุทธเจ้าครอบฟ้า	จักรวาล
ใดเล่าจักเปรียบปาน	เทียบได้
แนะทางสู่สุญญาน	บรมสุข
ศรีภิกษุเอกายนมรรคไว้	แน่แท้เกษมศานต์

สุนทรพจน์

นอบน้อมพุทธองค์

พระพุทธเลิศล้ำ	กว่าใด
อุดมอเนกไตร	รัตนแก้ว
ททรเทิดไว้	เศียรเกล้า
ชมมุขโยยิ่งแล้ว	นอบน้อมมหาคหทัย

สุนทรพจน์

แสงแห่งธรรม

แสง ธรรมสว่างล้ำ	แสง ไท
แสง ส่องออกไปไกล	ใหญ่กว้าง
แสง ส่องภพภูมิใด	เห็นหมด
แสง นี้แหละจักล้าง	มืดพันมนต์มาร

สุนทรพื่อ

บ่เทียบ "หนึ่งเมล็ดงา"

ไคอื่นก็หมิ่นฟ้า	พรรณนา
บ่ เทียบหนึ่งเมล็ดงา	ลูกไชว์
หยุดเพียงแค่ว่าพริบตา	พ้อขึ้น
เหมือนยื่นสุขให้พ้อไว้	หยุดได้หัวใจเขม

สุนทรพื่อ

พระธรรมกาย

รักใคร่ตามากแม่นั้น ธรรมกาย

ลูกท่อมซีพถวายเป็น ถูกแล้ว

รัตนชาติมากมาย ท่วมหล้า ฟ้านอ

บ่ อาจสู้แก่นแก้ว เพรศแพรวกลางกาย

สุนทรพ้อ

เป็นสธนะ

กายธรรมควรเทิดไว้ ในใจ

เป็นสธนะภายใน เทียงแท้

กว่านี้ บ่ มีใคร เทียบได้

น้อมนบท่านไว้แล้ว คำเข้าสู่เสมอ

สุนทรพ้อ

จากต้นสู่ลิก...จากง่ายสู่ยาก

ทะเลค่อยลาดลึก	ลงไป
ธรรมะพระบรมไตร	เช่นนั้น
เริ่มง่ายค่อยยากไซร้	ตามลำดับ
จากหยุดได้สู่ขึ้น	ละเอียดยกระดับต่อไป

สุนทรพจน์

กลืนพระธรรม

เชื่อจะว่ากลืนแท้	คือธรรม
หอมกว่าใดเลิศล้ำ	เทียบได้
หอมทิพย์ว่าชื่นฉ่ำ	ตกขอบ
พิสูจน์ได้แล้วไซร้	สุขไร้ใดเทียม

สุนทรพจน์

คล้ายแคบ...แต่กว้าง

อยู่ที่แคบแต่กว้าง กว่าใคร
 อยู่ที่กว้างกลับแคบไซรั แปลกแท้
 เรื่องทั้งหมดอยู่ที่ใจ ไร้สิ่ง โคนา
 หยุคอยู่ฐานเจ็ดแท้ หลุดไร้พรหมแดน

สุนทรพ้อ

๓๐

ฐานเจ็ด

ฐานเจ็ด เสด็จเข้า นิพพาน
 ฐานเจ็ด เสด็จมาร พ่ายแพ้
 ฐานเจ็ด แหล่งสรณ ใจสุข
 ฐานเจ็ด คือบ้านแท้ ลูกนั้นทุกคน

สุนทรพ้อ

๓๑

สวดมนต์...ถึงพร้อมรัตนตรัย

สวดมนต์จักถึงพร้อม รัตนตรัย
 ต้องหยุดใจภายใน ไปด้วย
 เห็นท่านทุกที่ไป ญาคูผ่าน
 มารจึงจะมอดม้วย หมดสิ้นสกุลมาร

สุนทรพื่อ

วิปัสสนา

กรรมกายนั้นแหละวิปัสสนา
 กรรมจักชุกเกิดมาเห็นแจ่มแจ้ง
 แล้วจะรู้จันลูกหายเคลือบแคลง
 ค้ำยแสงแห่งปัญญากรรมกาย

สุนทรพื่อ

อัครา

พระธรรมกายนั้นไซ้ อัครา
 คนที่เที่ยงจริงนา ของแท้
 มนุษย์สะอาดแสวงหา ห่อนหยุด
 ถูกที่กลางกายแล้ว จักได้พบเจอ

สุนทรพ้อ

นิรันคร

ธรรมกายอยู่ไซ้ นิรันคร
 ไม่เจ็บตายม้วยมรณ์ เที่ยงแท้
 หากหยุดนิ่งไม่คลอน ถึงได้
 อยู่กึ่งกลางกายแล้ว หมดทั้งภพสาม

สุนทรพ้อ

รู้ไว้ใช่ว่า

รู้ สูดยอดเลิศล้ำ ธรรมกาย
 ไว้ ปราบคำสุดสวาย หมดสิ้น
 ไข้ โม้พ่นน้ำลาย ท่วมหล้า
 ว่า หาญสู้กว่ามารคิน พล่านม้วยหมดสกุล

สุนทรพื่อ

คิดหา...คิดแย้ง

คิด ธรรมสนิทหวัง หทัย
 หา อย่างก้าวต่อไป ประกาศก้อง
 คิด ต่อสื่อสารให้ ท่วมหล้า
 แย้ง เหล็กช่วยป่าวร้อง ฟืน้องห้องกรรมเดียว

สุนทรพื่อ

สุโข

โคเห็นธรรมต่างปลื้ม สุโข
 จักตะลึงกล่าวพุทฺธ โข เกิดไซ้
 ไสกว่าเพชรเม็ดโค พรารพปร่าง
 สว่างเปล่งแสงได้ หยั่งรู้พุทฺธญาณ

สุนทรพ้อ

ไร่โคเทียม

คาราพปร่างท้วฟ้า ธรรมดา
 เดือนส่องสาคนภา กิ่งนั้น
 ตะวันเกิดกิ่งกายา นำที่
 เมื่อไทรหยุดเมื่อนั้น สุขไร่โคเทียม

สุนทรพ้อ

หัวใจของโลกและจักรวาล

ผ้าชุดสุดท้าย

อาการชุดสุดท้าย	กาสาเยะ
ชีพสุดท้ายคือพระ	ผ่องแผ้ว
วิชาสุดท้ายคือธรรมะ	พุทธเจ้า
จารจดไว้ลูกแก้ว	จิกแคล้วข่วงมาร

สุนทรพจน์

สมณะแท้

สมณเพศนี้	ต้องละ
ใจหยุดได้ถึงพระ	เด็ดแท้
ภายนอกห่มกาสาเยะ	ในแผ้ว
ในนอกเป็นพระแล้	กราบไหว้ไตรภพ

สุนทรพจน์

บวช...บ่มบารมี

ทางนี้พิสุทธ์แล้ว	กว่าใด
คนอื่นที่เขาไป	เราร้อน
ขอให้ลูกตั้งใจ	บวชบ่ม
หยุดนิ่งให้พระช้อน	กลั่นแล้ไส้ชักรวัน

สุนทรพ้อ

ตลอดไปและตลอดกาล

ลูกอยู่ในเพศนี้	ตลอดนะ
จงอย่าได้เลิกละ	ปล่อยทิ้ง
เดินตามคิดพระสมณะ	ท่านเชี่ยวชาญ
เกิดชาตินี้จึงพริ้ง	สู้หิ้งบูชา

สุนทรพ้อ

ภูมิใจที่สุด

สีเหลืองกาสาเยะ เป็นสีพระพุทธรั่งผอง
 ห่มแล้วผ่องเรืองรอง สีตั้งทองอร่ามตา
 อยากรได้สีตั้งนี้ บารมีต้องกลั่นกล้า
 ห่มชีพสร้างบุญญา แล้วลูกยาจะได้ครอง

สุนทรพ้อ

เกิดเป็นชาย

ชาติน้ำคงไม่ได้ เป็นหญิง
 เพราะชาตินี้ทำจริง นิ่งแต่
 เนกขัมมะสละทุกสิ่ง อย่างนี้
 เพศบุรุษเกิดแท้ อย่าได้สงสัย

สุนทรพ้อ

ผ้ากาสายะ

ลูกพรากทุกสิ่งแล้ว
 มาครอง
 กาสายะห่มคอง
 เทือกแก้ว
 ไคเห็นพนมมือมอง
 นพไหว
 หวังเกาะชายผ้าแพร้ว
 มุ่งได้ไปสวรรค์

สุนทรพื่อ

เหล่ากอสมณะ

เป็นบุญของโลกแล้ว
 รัตนะ
 เถาเทือกของสมณะ
 แกร่งกล้า
 อาจหาญไม่ลดละ
 ฝึกสู้
 ไคเกิดชาตินี้อ้า
 มากล้นพูนบุญ

สุนทรพื่อ

วันต่อวัน...บ่เว้น

พ่อปลื้มสุขท่วมทัน	เช่นกัน
ถ้าลูกหมั่นขยัน	ฝึกไซ้
เป็นสมณะวันต่อวัน	บ่เว้น
นั่นแหละลูกจักไกล	หลุดพ้นคัมมาร

สุนทรพื่อ

ภูมิใจ...ได้ทำวิชา

หากมีคนถามเรื่อง	ภูมิใจ
ลูกตอบเลยทันใด	มุ่งค้น
ค้นที่สุุดภายใน	ธรรมชาติ
เป็นสุขใจเปี่ยมล้น	กว่าได้ไคไค

สุนทรพื่อ

จำขึ้นใจ

จำเกิดถ้อยพ่อนี้	ขึ้นใจ
จารจดแล้วทำไป	อย่าคร้าน
แม่พ่ออยู่ไกลไกล	ก็ซึ้ง
กลั่นจิตให้สะอาดอ่าน	คั้งนี้ทุกวัน

สุนทรพื่อ

ในกลาง...ไม่มีระยะทาง

แม่กายพ่อห่างเจ้า	ไซ่ห่าง
ลูกอยู่กลางของกลาง	พ่อได้
ไม่เกี่ยวกับระยะทาง	ไกลไกล
หยุดนิ่งตั้งกลางไว้	ไกลไกลเหมือนกัน

สุนทรพื่อ

รอด้วยใจใส

รอ พ่อต้องหยุดนิ่ง กลางกาย
 ด้วย จิตที่สบาย ผ่องแผ้ว
 ใจ หยุดไม่คลอนคลาย แน่นแน่น
 ใส พิสุทธิ์สุขแก้ว เกิดแล้วทันใจ

สุนทรพื่อ

ซึ่งคำพ่อ

หากซึ่งคำพ่อได้ สั่งสอน
 จงอย่าได้เกียจจน คำเช้า
 ทั้งยืนนั่งเดินนอน หมั่นตรึก
 ระลึกถ้อยพุทธเจ้า ย่างก้าวเดินตาม

สุนทรพื่อ

หมั้นคอกย้า

วันคืนควรชื่นแล้ว
 หากลูกหมั้นคอกย้า
 นึกถึงแต่ถ้อยคำ
 ใจครีกรักพระพุทธเจ้า

ด้วยกรรม
 คำเข้า
 ของพ่อ
 อย่างนี้ละเอียดใส

สุนทรพื่อ

ภาพลวงตา

ชีวิตในโลกหล้า
 เห็นทุกข์เป็นสุขพา
 ดั่งเหยื่อที่ล่อปลา
 แสบเผ็ดเคี้ยวคร้อนคิน

ลวงตา
 โศกสิ้น
 คิดเบ็ด
 กว่าได้เห็นกรรม

สุนทรพื่อ

หยुकเป็นตัวยุติสำเร็จ

หยุก ใจนิ่งสนิทไว้ กลางกาย
 เป็น จุดสำคัญหมาย สู่เป้า
 ตัว สมมุติถูกมลาย สลายหมด
 สำเร็จ พระพุทธเจ้า เสด็จเข้านิพพานเชชม

สุนทรพื่อ

ที่สุดแห่งบุญ

หยุกนิ่งจึงมากลับ บุญญา
 หยุกแค่กะพริบตา เท่านั้น
 สร้าง โบสถักว่าล้านหา เทียบได้
 หยุกนี้แหละเกินชั้น ล่วงพ้นกามาวจร

สุนทรพื่อ

แคล้วบ่วงมาร

หยุค เป็นตัวสำเร็จให้ จำไว้
 หยุค นิ่งดิ่งภายใน กายแก้ว
 หยุค ในหยุคต่อไป เรื่อยเรื่อย
 หยุค อย่างนี้คลาดแคล้ว บ่วงแร้วพญามาร

สุนทรพ้อ

ลูกพ้อ

ลูกพ้อ คีไม่ท้อ ผ่อใจ
 ลูกพ้อ พินิจไว้ แด่งบัน
 ลูกพ้อ แผลกภายใน เฉากิเลส
 ลูกพ้อ ไม่คือรัน ลูกนั้นลูกจริง

สุนทรพ้อ

หายใจเป็นพระ

หายใจเข้าหายใจออกมองท่านอยู่
 ชนลุกชูปีติพระใสแจ้ว
 ค่อยขยายเปล่งประกายวิบวิบแวว
 องค์พระแก้วท่านจกน้ำให้สุขเอย

สุนทรพ้อ

รัตนบัลลังก์

รัตนะแผ่นน้อย	บัลลังก์
นี่แหละคือที่นั่ง	ทหารกล้า
ไว้หลายแหล่งพลัง	คันชาตุ คำนานา
แม้เมื่อยไม่อ่อนล้า	มุ่งควำรงชัย

สุนทรพ้อ

กัลั่นกาย วาจา ใจ

หยุดนิ่งนั้งนั้งนั้งนั้ง	พรหมจรรย์
พระพุคผ่านทุกวัน	สะอาดเกลี้ยง
นิวรรณ์หมคสุขสันต์	สดชื่น
ชีพรึนธรรมหล่อเลี้ยง	ผ่องท้งกายใจ

สุนทรพ้อ

อินทรีย์สังวร

คา หู จมูก ลิ้น	กายใจ
จงหมั้นสำรวมไว้	อย่าพลั้ง
ใจนั้งหยุดภายใน	นั้งนั้งนั้ง
จับบ่มอินทรีย์รั้ง	เหนียวให้พันค้ำ

สุนทรพ้อ

สุกยอกศาสตร์ศิลป์

หยุด คือสุกยอกแท้	ศาสตร์ศิลป์
หยุด พระธรรมหลังริน	ธารแก้ว
หยุด อาจเผด็จสิ้น	มารพ่าย
หยุด นิ่งดิ่งได้แล้ว	สุขล้ำปรียาย

สุนทรพ้อ

ธรรมะเป็นที่พึ่ง

มนุษย์ที่แย่งยึด	นานา
เพราะขาดธรรมพระสัมมา	กลมให้
จิตพร่างสว่างโสภา	ปัญญาเกิด
ได้มากแค่ไหนไซ้	ปู้จักพอ

สุนทรพ้อ

เสียบงบุญ

สำสัคว์แม่มอดม้วย มรณา
 สัคว์มนุษย์ต่างหากหนา หลุดไค้
 สัคว์อื่นบ่นำพา เรื่องบุญ-ญาณอ
 มมนุษย์เก็บเสียบงบุญไว้ ท่องห้วงสังสาร

สุนทรพ้อ

สุขแท้

หากโลกที่อยู่นี้ วุ่นวาย
 ก็หลบเข้าธรรมกาย สุขแท้
 โลกใดอื่น บ่ สบาย เท่านั้น
 รีบหยุดใจเร็วแล้ สุขทั้งกายใจ

สุนทรพ้อ

เกิดมาเพื่ออะไร

ไยอยากรู้ว่าเกิดมาอย่างไร
ก็จากพ่อแม่ใจไม่น่าถาม
ถ้าอยากรู้ต้นตอต้องติดตาม
ทุกถ้อยความอาจรู้ได้ด้วยกายกรรม

ส่วนเราเกิดมานั้นเพื่ออะไร
อยากรู้ไซ้ร้ต้องหยุดนิ่งทุกคืนค่ำ
แล้วจ้กรู้ว่าเกิดมาเพื่อปราบค้ำ
ค้ำคอบล้าค้ำนี้้อยู่กลางกาย

เป้าหมาย...ชีวิต

มนุษย์เกิดเพื่อมุ่งรู้	ความจริง
ชีวิตและสรรพสิ่ง	เกี่ยวข้อง
ไร้สาระสละทิ้ง	สิ้นหมด
เหลือแก่นกายธรรมป้อง	ผองร้ายภัยมาร

สุนทรพจน์

โลก โกรธ หลง

โลก เป็นต้นเหตุให้	ยากจน
โกรธ เหตุแห่งร้อนรน	จิตรใหม่
หลง เป็นเหตุมีคมน	วนคิด
หากเก็บคำหมดไซรั	อย่างนี้ปมี

สุนทรพจน์

ถึงธรรมจึงพึ่งคนได้

ถึงธรรมจึงพึ่งได้	ตนเอง
เป็นใหญ่ไม่ต้องเกรง	บาปไซรั
ตั้งสุริย์ที่เปล่ง	แสงส่อง
สว่างจากตนเองได้	แต่หล้าจักรวาล

สุนทรพ้อ

สุขสุดกรรม

ความสุขที่หยุดได้	ในกลาง
เป็นสุขสุดตามทาง	พุทธเจ้า
สะอาดสงบสว่าง	พรราวแผ้ว
หยุดนึ่งทุกค้ำเช้า	จักได้สุดกรรม

สุนทรพ้อ

คัมภีร์เพ็ญทะเล

โลกจักดับเราร้อน	เพ็ญทะเล
ด้วยลูกไม้หันเห	หลีกถี้
ออกจาก Middle Way	อริยมรรค
ช่วยเก็บต้นคำนี้	หมดสิ้นธาตุกรรม

สุนทรพจน์

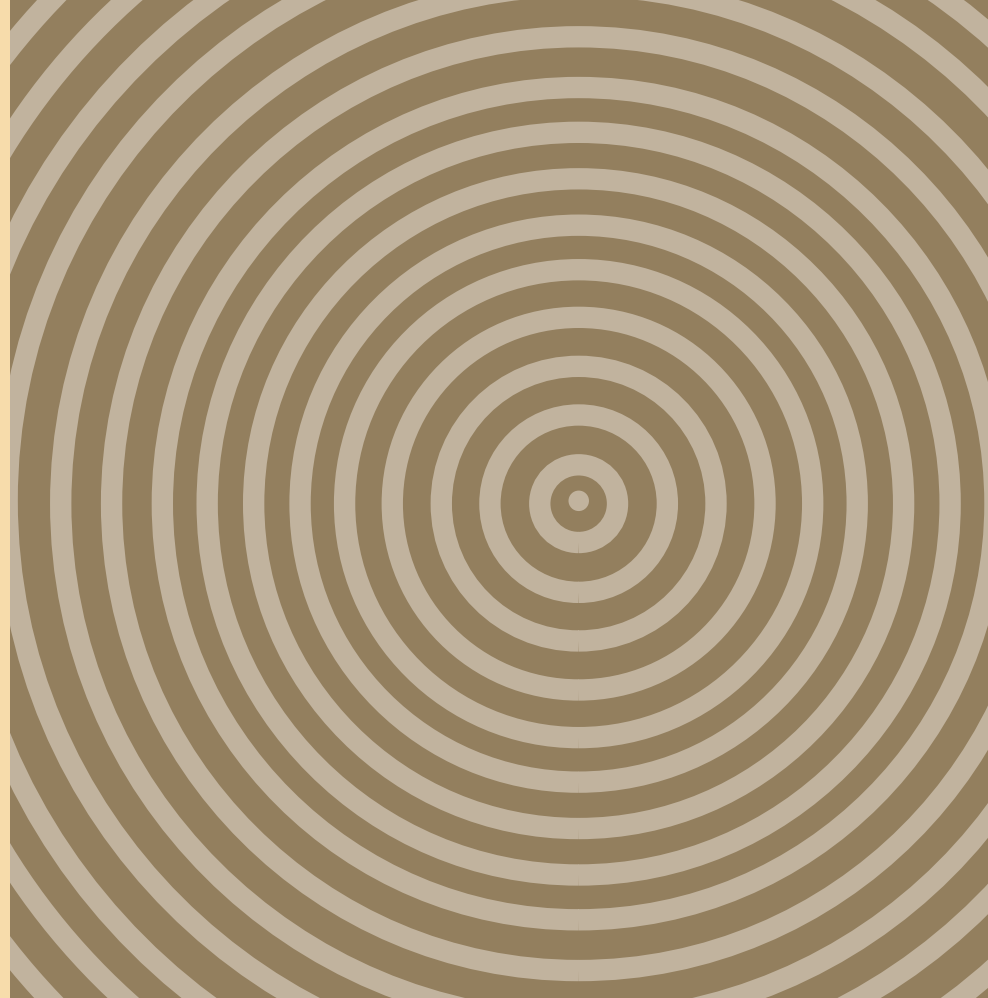
คอกไม้พญามาร

ซากว่างคือดอกไม้	ของพระ
จิตเพ่งจะลลละ	หยอกได้
รูปงามนั้นน้อสุภา	โลกหลง กันนอ
พ่ออยากให้เป็นใจไว้	จักไร้มัวเมา

สุนทรพจน์

สืบสานมโนปณิธาน

ที่สุดแห่งธรรม

ที่ ปลายทางนั้นนั้น ไม่ไกล
 สุด แผลงอยู่ภายใน สุกู้
 แห่ง กลางของกลางใส นั้นแหละ
 ธรรม จักชี้แก่ผู้ ถึงแล้วกายธรรม

สุนทรพื่อ

กองทัพธรรม

สี่หน่วยงานนี้นี้ สำคัญ
 พร้อมเมื่อไหร่อาจประจัญ ค่อสู้
 ท่วมชีพร้อมมือกัน ฟันฝ่า
 งานปราบค้ำกอบกู้ เสรีจแท้แน่นอน !

สุนทรพื่อ

สมรภูมิรบ

โลกที่เราอยู่นี้
แต่ที่แท้เป็นสมร-
กรรม อกรรมต่อกร
มนุษย์ชาติ บ่ อาจารย์

ไซ้ละคร
ภูมิสู้
กันอยู่
เพราะเคঁาปิดบัง

เราทั้งทีมตั้งคล้าย
มุ่งสู่เป้าค่อยสาว
เท้าเรียงค้อย่างก้าว
บ่ กลับ บ่ ก้มเบี่ยง

ไต่ราว
บาทเหยื้อง
กางแขน
ล่างพื้นพสุธา

สติปัญญา

สติปัญญาที่ให้ไว้แก่คนประเสริฐ
 ก่อนจะเกิดว่าจะสู้ไม่ถอยหนี
 จะร่วมแรงร่วมใจปราบไฟรี
 คอยตรงนี้มานานแล้วแก้วกลอยใจ

สุนทรพื่อ

อุคมการณ์ (มันคง)

ทหารแก้วมันแล้ว	อุคมการณ์
ฝั่งแน่นปณิธาน	เลิศล้ำ
เป้าหมายปราบขุนมาร	ต้นแรก
เข้าค้ำหมั่นตอกย้ำ	ย่ำเท้าก้าวตาม

สุนทรพื่อ

ปลดแตก

คีแล้วหมั้นคอกย้า ปณิธาน
 ลูกเกิดมาเพื่อการ ใฝ่รู้
 เรื่องราวเกี่ยวกับมาร ทั้งหมด
 เพื่อลูกจัก ได้กั หมคทั้งชาคุขรรคม

สุนทรพ้อ

ไม่เกินตาย

เป้าหมายหมั้นคอกย้า ทุกวัน
 จักเพิ่มความเชื่อมั่น ว่าได้
 ทำวิชชกัเหมือนกัน มั่นเถิด
 เกิดเพื่อการนี้ไซร์ ลูกไกลค้ความจริง

สุนทรพ้อ

เส้นทางสายเก่า

หนทางสายกลางนี้	เส้นทางที่เคยเดินผ่าน
ข้าซากมาเนิ่นนาน	อนันตกาลผ่านผันมา
ชาตินี้ก็เช่นกัน	เกิดมามันทำวิชา
ปราบปรามอกุสลา	หมู่มาราให้พ่ายไป
เริ่มต้นที่ใจหยุด	ตรงกลางจุดดวงใสใส
หยุดนิ่งเรื่อยเรื่อยไป	ไม่นานไซร้ไปสุดกรรม

สุนทรพื่อ

ทุ่มชีพ...ปราบศึก

ถูกต้องแล้วลูกเอ๋ย !	คิดดี
ทุ่มชีพทั้งชีวี	มอบให้
หยุดนิ่งดิ่งกลางจี	ปราบศึก
คำหมดทุกข์ยากไร	หมดสิ้นมลายสูญ

สุนทรพื่อ

เป็นหนึ่งใน

ลูกก็ต้องหยุดไว้
 หมั่นฝึกอย่าดูคายน
 ให้ใจสนิท บ่ คลาย
 เมื่อถูกส่วนดีแล้ว

กลางกาย
 ลูกแก้ว
 เคลื่อนที่
 เคลื่อนเข้าเร็วฉิว

สุนทรพื่อ

ไม่สิ้นกำลังใจ

นักรบที่แกร่งกล้า
 ย่อมไม่หมดกำลังใจ
 ใจจิกมุ่งก้าวไป
 กว่าถึงไม่หลึกถึ

เกรียงไกร
 Infinity
 สู่จุด หมายนา
 มุ่งหน้าคว้าชัย

สุนทรพื่อ

ทศบัญญัติ

ดีแล้วจะลูกเอ๋ย !	คิดดี
รักศิษย์รักสามัคคี	อ่อนน้อม
อุดมการณ์ทุ่มชีพพลี	กราศึก
ระเบียบกตัญญูพร้อม	ยอมได้ทำวิชา

สุนทรพ้อ

จนถึงที่สุด

จน	จิตเจิดแจ่มแจ้ง	จับใจ
ถึง	ที่ธรรมเต็มใจ	เที่ยงแท้
สุด	สุขสุดสดใส	สร้างเศร้า
หมด	ไม่มีหมองมัว	มอดม้วยเมื่อมาร มรณ

สุนทรพ้อ

ใกล้ชิดพุทธองค์

หยุดใจได้นั้นไซ้	แทนคำ
ที่พ่อสอนสั่งนำ	แนะให้
มุ่งมั่นทุ่มชีพท่า	ต้องได้
วันหนึ่งต้องชิดใกล้	พุทธเจ้าแน่นอน

สุนทรพื่อ

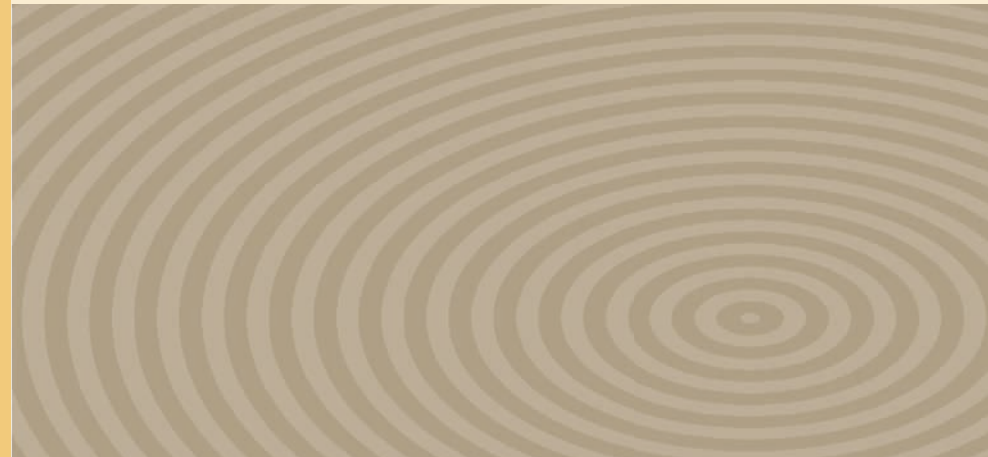
คือแล้วถูกรัก

คือ ที่สุดหยุดไว้	ตรงกลาง
แล้ว จักพบหนทาง	พ่อชี้
ถูก นิ่งสนิทจิตพร่าง	พราวสว่าง
รัก ถูกธรรมตามนี้	หลีกสักเสสมาร

สุนทรพื่อ

จุดมกราคม มั่นคง

เกิดมาสร้างบารมี

ทำเถิดนะลูกแก้ว ความดี
 เราเกิดมาสร้างบารมี นี้จะ !
 เวลาเช่นวารี ไหลเรื่อย
 มามะมาตามปะ หยดทิ้งทีมลุย !

สุนทรพ้อ

ตะวันธรรมมันสู้

ตะวันรอนอ่อนไอ อัสคง
 แม่เกือบลัษยังคง สว่างแจ้ง
 ตะวันธรรมชราลง แต่ย้ง มันนา
 มุ่งศึกสู้ยุทธ์แย้ง ปราบเสี้ยนหนามมาร

สุนทรพ้อ

คามรอยเท้าพ่อ

จงก้าว เหยียบทับให้ ตรงรอย
 เดินคิด ตามพ่อคอย ชิดใกล้
 พ่อมา อยู่บนคอย จงอย่า เล่นนา
 นะลูก ครึกครื้นไว้ อย่าได้เผลอไผล

สุนทรพื่อ

เส้นทางพระสัมมา

จงก้าวตามพ่อชี้	มัชฌิมา
เส้นทางพระสัมมา	พุทธเจ้า
หยุดอยู่กึ่งกายา	ทุกเมื่อ
พบโลกุตตรธรรมเก่า	หลุดพ้นสังสาร

สุนทรพื่อ

มารทมคเป็นไท

ควร	เดินตามพ่อชี้	ทางไป
รัก	วิเศษสุดหัวใจ	ลูกแก้ว
ษา	สางสว่างใน	ใจเจ้า
ไว้	ปราบมารทมคแล้ว	จึงพ้นเป็นไท

สุนทรพื่อ

หยุด...แล้วไป

ให้ลูกหยุดนั่งไว้	กลางกาย
พระไม่ถ้วนมากมาย	ผูกซ้อน
ยิ่งหยุดยิ่งขยาย	ไม่หยุด
คันสุดมารเร่าร้อน	ออกอันกล้วสลาย

สุนทรพื่อ

ผูกจิต คิดพ่อ

ดีแล้วลูกผูกจิตคิดถึงพ่อ
 ไม่รังรองแซ่เขื่อนให้เลือนหาย
 องค์พระจักเกิดก่อที่กลางกาย
 เห็นเป็นสายตลอดจนสุทธาตุกรรม

สุนทรพื่อ

ตามคิดให้ดี

เดินตามคิดซิดไกล	ให้ดี
ลูกจักหลบหลีกดี	มารได้
เราอยู่โลกไม่ก็	ปีนา
หยุดนิ่งให้สนิทไซร์	กว่าสิ้นสุทธกรรม

สุนทรพื่อ

อย่าลืมคำพ่อ

คำพ่อกลั่นจากใจ มอบให้ไว้แค่ลูกยา
 หวังเป็นเครื่องนำพา ให้แก้วตาไปสู่ธรรม
 มาเกิดในชาตินี้ ก็มุ่งที่จักปราบดา
 ลูกจงหมั่นตอกย้ำ อย่าลืมคำที่พ่อเตือน

สุนทรพจน์

กลั่นจากนิพพาน

ก็ลูกเป็นเช่นนี้ มานาน
 ท่านกลั่นจากนิพพาน สิ้นสุ
 ศึกใหญ่ปราบต้นมาร เห็นหมด
 ลูกจักได้กอบกู้ หัวทั้งชาตุธรรม

สุนทรพจน์

ศักดิ์ศรีทหารกล้า

จงก้าวตามอย่าช้า	แก้วตา
อย่าเหยียบรอยตามมา	เชิดหน้า
ทิ้งชีพทำวิชา	ตามพ่อ
สมศักดิ์ศรีทหารกล้า	มุ่งคว้าธงชัย

สุนทรพจน์

๑๐๘

ตะวันธรรม

ตะวันธรรมเบิกฟ้าพาชีวิต
 มุ่งตามคิดพระสัมมาสู่จุดหมาย
 พระนิพพานแดนสราญธรรมกาย
 พันเกิดตายเป็นสุขนิรันดร์

สุนทรพจน์

๑๐๙

น้ำใจพระโพธิสัตว์

อยากเป็นน้ำหยดนิ่งคิดปลายหญ้า
ให้แสงฟ้าพาระเหยสู่สวรรค์
กลั่นเป็นก้อนเมฆใสโดยเร็วพลัน
แล้วพาดัน ไปรยปรายสายธารา

ให้สัตว์ทั้งหลายได้ค้ำกิน
นกมีแรง ไบยบินสู่เวหา
ส่วนมนุษย์หยุดได้กลางกายา
แสวงหาจนพบสบนิพพาน

พบ-จาก เรื่องธรรมดา

เมื่อพบก็จากได้	ธรรมดา
ขึ้นอยู่สิ่งใดนา	เหล่านั้น
หากได้ธรรมกายา	ไม่หตุค
คิดสนิทหลายชั้น	อย่างนี้อนันต์กาล

สุนทรพื่อ

๑๑๒

อย่าประมาท

หยุดนิ่งแหละก่อเกื้อ	บารมี
สุดยอดคชาวจแบคเตอร์	หมคเชื้อ
ยิ่งหยุดยิ่งทับทวี	บุญเพิ่ม
บุญใหม่นี้จักเอื้อ	อวยให้สุขอนันต์

สุนทรพื่อ

๑๑๓

ไม่ยากหากใจหยุด

ไม่เห็นยากหากได้	หยุดใจ
ปล่อยจิตสู่ภายใน	เท่านั้น
หยุดสนิทไม่ทันไร	กายเกิด
ละเอียดจนถึงขั้น	หยุดแล้วภายในกาย

สุนทรพจน์

ความเพียร

เพียรให้มันเกิดไชร้	สายกลาง
ลูกนะมาถูกทาง	แน่แท้
แม้ดึกจวบฟ้าสว่าง	ก็สู้
ทำดังนี้ดีแล้ว	อย่าได้สงสัย

สุนทรพจน์

อริยะ...ทำจริง

จริง	พระอริยเจ้า	คือจริง
อย่าง	ยิ่งกว่าทุกสิ่ง	แน่แท้
ตั้ง	ตั้งแต่หยุดหนึ่ง	ตรงศูนย์ กลางกาย
ใจ	หยุดสนิทแล้	จึงได้ของจริง

สุนทรพ้อ

ทิ้งทุกอย่าง

ทิ้งทุกสิ่งหยุดได้	ตั้งใจ
พบสุขในทันใด	แต่นั้น
หนทางสว่างกลางไส	ทะลุโล่ง
พระมุคเป็นชุดชั้น	ต่อเนื่องเป็นสาย

สุนทรพ้อ

ปล่อยวาง...ทุกสิ่ง

ใจ	หยุดสนิทไว้	กลางกาย
ฟ้า	ถล่มดินทลาย	นิ่งไว้
ใจ	ครึกทุกลมหายใจ	ใจถูก
ดิน	แตงปิ่นดาวได้	สถิตไซริในแดนสรวง

สุนทรพ้อ

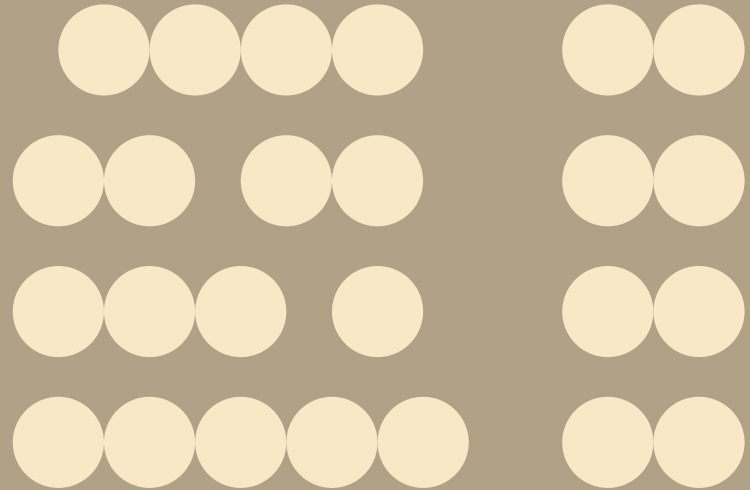
นิ่งอย่างเดียว

เอาจริงหยุดนิ่งให้	ตลอดเทียว
ทิ้งทุกสิ่งนิ่งอย่างเดียว	หยุดคู่
หยุดนิ่งสักประเดี๋ยว	ชาญเชี่ยวชาญ
จักเกิดญาณทัสสนะรู้	หมดทั้ง โศครมาร

สุนทรพ้อ

อบรม บ่มความใส

จำไม่หมด...จดดีกว่า

สิ่งที่พอกกล่าวแล้ว	จงฟัง
ลูกอย่าได้เผลอพลั้ง	พลาดได้
จำไม่หมดจดยัง	ดีจะ
หมั่นทบทวนเอาไว้	ไม่ช้าเห็นผล

สุนทรพจน์

๑๒๒

ลมหายใจ...ไม่สูญเปล่า

อย่าหายใจทิ้งเปล่าณะลูกเอ๋ย
ออกเข้าเคยหยุดนิ่งคึ่งกลางศูนย์
ก็ให้ทำอย่างเคยจักจำบุญ
บุญเพิ่มพูนทับทวีทุกวัน

สุนทรพจน์

๑๒๓

เวลาเพื่อวิชาธรรมกาย

เวลามีค่าล้ำ	บรรยาย
เกินกว่าทรัพย์มากมาย	โกฏิล้าน
ใช้เพื่อหยุดมุ่งหมาย	ไปสู่ศ ธรรมเฮย
จงอย่าได้เกียจคร้าน	ปล่อยฟังช่านเสมอ

สุนทรพ้อ

๑๒๔

บ่มอินทรีย์

ลูกหมั่นคริกนีกน้อม	อย่างนี้
เป็นยอดนักรบที่	เลิศล้ำ
รู้จักบ่มอินทรีย์	แก่กล้า
ไม่ประมาทหมั่นย้า	มันแล้วอุดมการณ์

สุนทรพ้อ

๑๒๕

ของจริงคู่คนจริง

ของจริงเหมาะจะคู่ไซ้	คนจริง
เข้มแข็งแกร่งกว่าสิงห์	ป่าแก้ว (หิมพานต์)
ไม่ได้ไม่เลิกลิง	หยุดอยู่
นี่แหละจริงเพริศแพรว	ทแกลัวทหารหาญ

สุนทรพ้อ

๑๒๖

จงมันทำจริง

จง ทำอย่างที่ตั้ง	ใจเทอญ
มัน เทิดลูกจัก learn	วิชชได้
ทำ ทั้งนั่งนอนเดิน	ยืนด้วย
จริง อย่างนี้แล้วไซ้	กิเลสร้ายมลายสูญ

สุนทรพ้อ

๑๒๗

คิดแล้ว...ต้องทำ

คิดแล้วทำนั่น ไชร์	จึงดี
ให้ทุกวินาที	สว่างจ้า
ใจหยุดนิ่งบารมี	บ่มสุข
ยิ่งกว่าทองท่วมฟ้า	แก่กล้าค้ำกสิ์

สุนทรพ้อ

อย่ายกตน...มองตนดีกว่า

อย่ายกตนเทียบแม่	ท่านใด
ไม่ว่าจะเป็นใคร	ก่อนก็
จงดูที่ภายใน	ตัวเถิด
ถูกจักเลิศกว่านี้	เชี่ยวชาญชาญวิชา

สุนทรพ้อ

พอใจในสิ่งที่ตนมี

ตะวันธรรมสาดแสงนวลตา
 ชื่นอุราพาใจให้ใส
 ไม่ต้องการอยากได้สิ่งใด
 พพอใจในสิ่งที่ตัวมี

สุนทรพื่อ

๑๓๐

นั่ง...สู้

เสามาซีกอย่างนี้	ลูกเอ๋ย
โดนพัดสะคุ้งอย่างเคย	ขึ้นค้ำ
จักให้มันต้องเฉย	นั่งสู้
ทันเหลี่ยมมकुเชิงชั้น	จึงค้ำคั่นค้ำ

สุนทรพื่อ

๑๓๑

ตู้เป่า...สุคธรรม

อารมณ์ ลูกอย่าร้อน จงเย็น
 อวาต สะอาดเช่น ทิพย์เหี้ยว
 อภรณ์ พิสุทธิ์เป็น คั่งจง พระพุทธานา
 อาสนะ แก้วนั่งเข้า ตู้เป่าสุคธรรม

สุนทรพ้อ

๑๓๒

หน่อเนื้อพุทรากรู

พืชนั่นคือหน่อเนื้อ พุทรากรู
 ไตถึงสุขไพบุลย์ เกิดแท้
 บุญจักเพิ่มทวีพูน ทุกเมื่อ
 หากไม่มีข้อแม่ ถึงแล้ลูกเอ๋ย !

สุนทรพ้อ

๑๓๓

กวาดลาน...อธิษฐานชนะมาร

กวาดลานวัดพ่อค้าย	ทุกวัน
ลูกจิกขึ้นสุขสันต์	ใจแผ้ว
ไค้งาน เห่งอ บุญอนันต์	หายเมื่อย
จากนั่งหยคนิ่งแล้ว	อธิษฐานให้ชนะมาร

สุนทรพ้อ

สะอาดนอก สะอาดใน

กวาดลานวัดกวาดให้	ใจใส
กวาดนอกและกวาดใน	สะอาดสิ้น
กวาดสนุกสุขใจ	ทั้งหมด เขียวนา
อธิษฐานจิตมารค่าวดิน	มอดเชื่อมลายสูญ

สุนทรพ้อ

ข้อคิดจากต้นไม้

ลำเรียวต้นไม้ นั้น
ลมพัดกอเสียดสี
รู้จักสามัคคี
พายุโหมอาจได้
สวยดี
อ่อน โไล้
รวมหมู่ เป็นทีม
อยู่ได้อัศจรรย์

สุนทรพ้อ

ความลำบากสร้างคน

ลำบากยากสร้างคน
ขวากหนามต้องบั่นบาก
หากได้หมดทุกคน
Dream team ธรรมกาย
ต้องอดทนทนมาก
หมั่นคอยถากถางเรื่อยไป
ทุกข์หอมงหม่นสูญสลาย
คุ้มค่าไขรั้สุขใจเอ๋ย !

สุนทรพ้อ

อ่อนน้อม...เพราะธรรม

ก็มีธรรมชี้จะ ! ดวงใจ
 เหมือนรวงข้าวที่นั้งใจ ที่ค้อม
 รวงไหนที่เม็ดใหญ่ งามสะพรั่ง
 รวงนั้นก็อ่อนน้อม สู่หล้าทุกรวง

สุนทรพื่อ

ของเล่น

คอนเด็กชอบเล่นเจ้า ตุ๊กตา
 เติบใหญ่ชอบเล่นม้า เล่นหุ่น
 แต่เด็กแก่บุญญา เล่นสร้าง บารมี
 เล่นอย่างนี้จนคั้น กว่าล้านอสงไขย

สุนทรพื่อ

ลูกช่วยพ่อได้

หากลูกละเอียดแล้ว	เมื่อใด
งานหยาบเสร็จเร็วไว	เมื่อนั้น
หากลูกเถลไถล	เรื่องหยุด
งานหยาบชะลอขึ้น	สำเร็จให้ห่างไกล

สุนทรพจน์

รักษัธรรม

เห็นแสงธรรมแวบแล้ว	รักษา
ให้อยู่กลางกายา	เจ็ดจำ
แหนหวงสิ่งไค้มา	คั้งไข้ จงอาจเฮย
โคบุงรุกเลื้อยห้า	ไล้ให้ไปสวรรค

สุนทรพจน์

หยุดอย่างไร

หยุด	แรกคือหยุดไม้	การคุย
หยุด	ถัดมาคือดูย	หยุดไว้
หยุด	สามหยุดคนดูย	ในหยุด
หยุด	สี่หยุดห้าไซร์	หยุดให้สุดกรรม

สุนทรพจน์

ทับท้าวพุทธองค์

เมื่อตั้งใจหยุดแล้ว	จงดูย
มิใช่หยุดนั่งคุย	นะเจ้า
อย่างนี้จึงจักดูย	ตามพ่อ
นี้แหละเดินตามเท้า	ทับท้าวพุทธองค์

สุนทรพจน์

ปัจจุบัน

วันพรุ่งนี้ขึ้นอยู่กับวันนี้
หากทำดีก็ต้องดีชิลูกเอ๋ย
มันขึ้นอยู่กับเราใช่อื่นเลย
อยากสบายก็ทำให้ใจสบาย

สุนทรพจน์

๑๔๔

สำคัญกว่า

ลูกตัวเล็กแค่นี้	มือคิด
ไฟแค่หัวไม้ขีด	คับได้
สายลมผ่านวัดหวัด	ผ่านพ้น
ปัจจุบันนี้ไซร้	หยุดให้เร็วไว

สุนทรพจน์

๑๔๕

อย่ามัวเพลิน

ร่างกายเราเสื่อมได้ ลูกเอ๋ย
 อย่าเล่นจนเพลินเลย นะเจ้า
 เคี้ยวฟุ้งซ่านอย่างเคย ไม่หยุด
 ลูกศรึกกรรมคำเช่า อย่างนี้คือจริง !

สุนทรพื่อ

ห่วงใย

ภายในกาย ไสแล้ว หรือยังลูก
 ใจพ่อผูก พันเจ้า เข้าถึงไหน
 กายละเอียด กายทิพย์ หรือกายใด
 ภายในกาย ของเจ้า พ่อเฝ้าคอย

สุนทรพื่อ

แน่หรือ...ที่เชื่อว่ารักกรรม

มันก็เป็นเช่นนั้นแหละลูกเอ๋ย
ได้แค่เชื่อว่ารักกรรมเท่านั้นหนอ
พอให้ทำกลับไม่ทำยังรังรอง
มักบอกพ่อว่าไม่ค่อยมีเวลา

สุนทรพ้อ

ล้มรสผลกรรม

เมื่อใดที่ลูกล้ม	รสกรรม
ลูกจักต้องจดจำ	กว่าม้วย
อร่อยรสทุกคำ	ล้ำเลิศ
ลูกจักล้มได้ด้วย	หยุดไว้กลางกาย

สุนทรพ้อ

ลูกพ่อ...ต้องได้แบบนี้

ลูกพ่อ อย่าว่างเว้น	หยุดใจ
ลูกพ่อ ทำให้ใส	คำเข้า
ลูกพ่อ อยู่ข้างใน	กลางตลอด เขียวนา
ลูกพ่อ ลมออกเข้า	ศรีกน้อมพุทธองค์

สุนทรพื่อ

คือแล้วลูกรัก

คือ ที่สุดหยุดไว้	ตรงกลาง
แล้ว จักพบหนทาง	พ่อชี้
ลูก นิ่งสนิทจิตพราว	พราวสว่าง
รัก ถูกธรรมตามนี้	หลักสี่กิเลสมาร

สุนทรพื่อ

เต่าเทอร์โบ

เต่านั้นคงถึงหลักชัยแล้วลูกเอ๋ย
พ่อนั้นเคยเห็นเต่าวิ่งถลา
หมาไล่กวดวิ่งฉิวลิวตามมา
แต่ยังช้ากว่าเต่าวิ่งหนีไฟ

พ่อคิดว่าลูกคงเป็นเช่นเต่านั้น
ไม่ช้าพลันถลันลิวปลิวไสว
ต้องถึงธรรมแน่แท้กว่าธงชัย
วันนี้ไชร์เต่าแก้วปลิววิ่งฉิวเลย

บ่เที่ยงแท้

สิ่งอื่น บ่ติดได้ จึงดี
 สิ่งอื่น นั้นบ่มี เที่ยงแท้
 สิ่งอื่น มีราศี บ่พิ- สุธรรณา
 สิ่งอื่น ของเก้แล้ อย่าได้ไหลหลง

สุนทรพ้อ

แปรเปลี่ยน

เมื่อแสงสุรย์เคลื่อนคล้อย ลาไกล
 ดาวเดือนระยิบไหว สองหล้า
 ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไป ปกติ
 กายเสื่อมทุกวันจำ ! อย่าได้มัวเพลิน

สุนทรพ้อ

นักรบหมั่นซ้อม

นักรบต้องหมั่นซ้อม	ทุกวัน
ถึงจึกเข้าโรมรัน	ศึกได้
สมรภูมิมนุษย์นั้น	เหมือนเด็ก
รบใหญ่ในกลางไซรั	ล่่วงพันปรียาย

สุนทรพ้อ

๑๕๖

จิตนี้ชนะแล้ว

พ่อหวังลูกหมคนี้	ชนะตน
แม่จึกต้องอดทน	ช่่มกลั่น
คับกิเลสร้อนรน	หมคสิ้น
ค้ำยหยุคอย่างเคียวนั้น	แต่คันจนอวสาน

สุนทรพ้อ

๑๕๗

อยากเห็นลูกเป็นธรรมกาย

พ่อทำงานหยาบอยู่
 พ่อจึงอยากให้เห็น
 หากลูกทุกคนหยุด
 ศึกษาวิชาได้

จงได้รู้พ่อสำเค็ญ
 ลูกได้เป็นธรรมกาย
 องค์พระ "บุค" เป็นหลายสาย
 พ่อผ่อนคลายเป็นสุขเอย

สุนทรพื่อ

กำทราย...กรำศึก

คืนนอนต้องนั่งไว้
 มั่นศิษวิษัชธรรมกาย
 ยิ่งกว่าท่านกำทราย
 จึงจักกรำศึกสู้

กลางกาย
 ใไม่รู้
 ให้ได้
 ชุคแห่งรำรอกดำ

สุนทรพื่อ

ทำดีที่สุด

ทำ ดีที่สุดแล้ว	หรือยัง?
ดี ที่สุดต้องนั่ง	หยุดได้
ที่ ฐานเจ็ดคือคลัง	ความสุข
สุด หมดเมื่อไหร่ไซร้	เมื่อนั้นใจเกษม

สุนทรพ้อ

ลูกแก้วพุทธรองค์

หากลูก นี้หมั่นย้า	คำเตือน
หากลูก บ่ลืมเลือน	สอนชี้
หากลูก ไม่แซเขื่อน	หมั่นฝึก ฝนนา
หากลูก ทำอย่างนี้	ลูกแก้วพุทธรองค์

สุนทรพ้อ

สามัคคี

เมื่อลูกหมดพรักพร้อม สามัคคี
 ถึงยุคที่ค่อยยติ มารแล้ว
 พ่อนี้สุดยินดี เป็นปลื้ม
 กว่าคิมน้ำทิพย์แก้ว พริงแพรวจากสวรรค์

สุนทรพื่อ

รวมเป็นหนึ่ง

ลูกหมั่นปลูกหมั่นสร้าง สามัคคี
 เหมือนมดฝังค่อยยติ ศึกได้
 แม่เล็กอาจบดขยี้ ช้างใหญ่
 มี Seniority ไชร์ อาจสู้ดีสกร

สุนทรพื่อ

พิตร่างกาย

ดีแล้วลูกหมั่นซ้อม
 เส้นยี่ดจกผ่อนคลาย
 ร่างกายจะสบาย
 ทำอย่างนี้ทุกครั้ง
 พิตกาย
 เหนียววัง
 หายเมื่อย
 นั่งแล้วนั่งดี

สุนทรพื่อ

คารม

ศิลาโคอาจค้ำ
 หินภูถุกทุบถม
 อย่ำประมาณคารม
 พุดถุกช่องซี่ซี่
 แรงลม
 แผ่นน้ำ
 นะลูก
 โสภซี่าทรวงสยอง

สุนทรพื่อ

เคล็ดขัดยอก ใจ

ความอยาก

อยากหยุด...หยุดอยาก

อยากเห็นหยุดอยากไซร์	อย่ามี
หยุดนิ่งสนิทให้ดี	จึงได้
หากอยากสักล้านปี	นั่งเมื่อย เทียวนา
หยุดอย่างเดียวหนึ่งไว้	ไม่ช้ากรรมไส

สุนทรพ้อ

๑๖๘

อยากนั้น...อยากได้

อยากใดฤมาดแมน	อยาก "ไม่อยาก"
อยาก "ไม่อยาก" แสนยาก	อยากได้
อยากใดไม่ลำบาก	เท่าอยาก นั้นนา
อยาก "ไม่อยาก" นี้ไซร์	อยากได้จริงหนอ

สุนทรพ้อ

๑๖๙

แก้... ล้น เร่ง

ตรงกันข้าม

พญามารทำเรื่อง"ง่าย"ให้มัน"ยาก"
 แต่พระเจ้าทำเรื่อง"ยาก"ให้มัน"ง่าย"
 เมื่อรู้แล้วอย่างนี้สบายสบาย
 ให้เห็นง่ายภายในคตินี้เอย

สุนทรพื่อ

๑๗๐

กลับตาลปัตร

ถ้าอยากได้เร็วจะได้ช้า
 อดทนหน่อยเถิดหน่าจะให้เห็น
 ถ้าอยากได้เร็วเร็วต้องใจเย็น
 ไม่ช้าเห็นกรรมกายสบายเลย

สุนทรพื่อ

๑๗๑

คาดหวัง...ฟังทุกราย

บอกแล้วบ่ฟังอย่าคาดหวังใจจะเครียด
กายซีเรียสนิ่งเท่าไร'ไม่ได้ผล
ได้แต่เพียงทนนิ่งและนิ่งทน
ไม่ได้ผลอย่างที่ใครเขาเห็นกัน

สมน้ำหน้าปะป่าบอกแล้วไม่เชื่อ
ตุลละเบื้อลูกบางคนไม่เชื่อฉัน
แล้วอย่างนี้จะมองฟ้าได้ไงกัน
เฮ้อ ! ลูกฉันรันเหลือเกินเกินกว่าใคร

ทำอย่างสบาย

เอาที่ยังงี้ที่นี้ นั่งเฉยเฉย
ทำสบายคั่งเคยสอนจำได้ไหม
วางเบาเบาใจเย็นเย็นนั้นยังงใจ
เริ่มต้นใหม่อย่างง่ายง่ายใจคิคือ

สุนทรพ้อ

๑๗๔

ใจเย็น ๆ

เราไม่ได้ใครจะได้เล่าลูกเอ๋ย
ทำสบายใจสบายได้แห่งแห่ง
ก็พวกเราท่านผู้รู้เขาคุณแล
ล้วนแต่ซาตุดแก่แก่นนิพพาน

สุนทรพ้อ

๑๗๕

เหลือเชื่อ แต่ก็จริง

ทุกทุกสิ่งมีอยู่แล้วในกลางกาย
แม้ "อารมณ์สบาย" ที่กำลังแสวงหา
แค่ทำใจหยุดนิ่งนิ่งก็แว่กมา
เชื่อเถิดหนา ! มันเหลือเชื่อแต่เป็นจริง

สุนทรพจน์

๑๗๖

ทำจนคุ้น-อย่าลืมน

ทำถูกแล้วลูกเอ๋ย ! คนดี
ลูกพ่อต้องอย่างนี้ อย่าลืมน
หยุดเฉยนิ่งทุกที ชาญเขียว เขียวนา
หากลูกทำจนคุ้น ไม่ซ้ำสมหวัง

สุนทรพจน์

๑๗๗

แก้...เฟ่ง จ้อง
(ใช้ตามอง)

ตั้ง...หนัก

อย่าควานหาอะไรในที่มืด
จะตั้งหนักผิดใจไม่ไปไหน
หัวจะมีนตาจะมีวสลับใน
ไม่แจ่มใสใจไม่หยุดหงุดหงิดพรึ

๑๗๘

เหมือนคั่นน้ำจากหินหรือดินเหนียว
จะแห้งเหี่ยวหัวโตหมดคราศี
เลิกเถิดนะอย่าทำลูกคนดี
ทำตามพี่พ่อแม่แนะนำใจเอ๋ย

สุนทรพื่อ

๑๗๙

มองเหมือน...ไม่มอง

ตั้งใจมอง ให้เห็น ก็ไม่เห็น
ว่าไม่เห็น มันก็เห็น ตอนที่เผลอ
จะให้อยู่ ทำอย่างไร คินะเออ
ถ้าอยากเจอ ต้องมองไป หยั่งจั่นเอง

สุนทรพจน์

๑๘๐

ปรับ...ให้ใส

ปรับที่ใจ ใสที่ภาพ รับทราบไว้
เหมือนปรับกล้อง ส่องทางไกล ภาพก็แจ่ม
ค่อยค่อยหยุด ค่อยค่อยนิ่ง เคี้ยวบั้งเอง
เป็นการเร่ง ภาพให้ชัด ถูกวิธี

สุนทรพจน์

๑๘๑

สักแต่ว่า

จำคำนี้ "สักแต่ว่า" นะลูกเอ๋ย !
จะเปิดเผยสิ่งล้ำค่าให้ลูกเห็น
เห็นความมืดติดตาอย่าล้าเคียด
"สักแต่ว่า" ฉันทเห็นก็เป็นพอ

นั่งเบาเบาต่อไปใจนิ่งนิ่ง
เดี๋ยวก็บึงใสแจ้วจรร้องอ้อ
เพิ่งเข้าใจ "สักแต่ว่า" วันนั้นอ
ช่วยบอกต่อ "สักแต่ว่า" คำล้ำจริง

นั่งยิ้ม ๆ

นั่งยิ้มยิ้มซีจ๊ะ! หน้าแย้มยิ้ม
หลับตาพริ้มยิ้มละไมคังเพชรใส
ให้ใจจิตวิญญาณบานททัย
แผ่ขยายจนครอบคลุมภพอนันต์

สุนทรพ้อ

หลับตาเบา ๆ

เมื่อดวงตาปิดสนิทอย่างละมุน
ไม่มีลุ่มเร่จ้องมองที่หมาย
ก็จะพบผู้รู้ที่อยู่กลางกาย
ธาตุอ่อนแก่มากมายถึงปลายทาง

สุนทรพ้อ

แก้วฝู้ง

ฝู้ง... ไปหมด

จะฝู้งน้อยฝู้งมาก ไม่ยากดอก
เคี้ยวจะบอกละลึกลับไว้ใช้แก้
เพียงค่อยค่อยลืมนตาเท่านั้นแล
ฝู้งว่าแน่ก็ยังแพ้แค่ลืมนตา

สุนทรพ้อ

คิดไม่เห็น...เห็นไม่คิด

คิดไม่เห็น เห็นไม่คิด คุณจำไว้
คิดอย่างไร คิดแทบตาย ก็ไม่เห็น
เป็นเพราะใจ หยุตสบาย อย่างเย็นเย็น
จึงได้เห็น อย่างง่ายคล้าย... คิดไปเอง

สุนทรพ้อ

เฝ้ามองด้วยปัญญา

ถ้าความคิดเกิดขึ้นมาให้ไหลผ่าน
อย่าต่อต้านก็จะหายถ้าไม่สน
เหมือนกระจกคั่นช่องส่องใจตน
ให้รู้ว่าดวงกลมเป็นอย่างไร

บางช่วงใจของเราไม่ผ่องผุด
แต่บางช่วงบริสุทธิ์แสนสดใส
จงเฝ้าเพียรเรียนรู้ให้เข้าใจ
จะมีสิ่งใหม่ใหม่ให้เราดู

ตามใจพ่อ...มีรางวัล

หากอยากรั้ง O.K. ให้นั่งต่อ
ตามใจพ่อสักหน่อยจะได้ใหม่
เลิกลุ้นเร่งแข่งจ้องมองเรื่อยไป
เห็นอะไรใหม่ไม่ใหม่ก็ช่างมัน

แล้วเป็นมิตรกับความคิดทุกอย่าง
ใจจะว่างโปร่งเบาไม่ฟุ้งฝัน
ลูกจะเจอของดี โอ้...อัศจรรย์
คือรางวัลตามใจพ่อครั้งนี้เอย

สุนทรพื่อ

ทำเฉย ๆ

ท่านผู้รู้ภายในนึ่งสนิท
เว้นทำกิจเจกมนุษย์ในสังสาร
กลั่นกายใจขุนพลกล้าพระนิพพาน
ให้เชี่ยวชาญในวิชชาธรรมกาย

หากคินนี้ทำใจหยุดนิ่งเฉยเฉย
ไม่ละเลยซึ่งคำสอนคงเนติฉาย
พระนิพพานลงกลั่นแก้ก็ง่ายตาย
ลูกหญิงชายจะสมเ็นกันทุกคน

หลักวิชา....

เพียงแค่สองอย่าง...ถึงธรรม

เพียงแค่สองอย่างนี้	จำไว้
หนึ่งถูกวิธีไซ้	ทุกชั้น
สองหมั่นขยันให้	ต่อเนื่อง
ลูกจักได้ธรรมนั้น	เที่ยงแท้แน่นอน

สุนทรพจน์

๑๗๔

สี่สอ...สัมฤทธิ์ผล

สอสี่สอมั่นไว้	ให้ดี
จักถึงธรรมเร็วจี	แน่แท้
"สมัค สติ สบาย" นี้	ทุกเมื่อ
"สมาเสมอ" สัมฤทธิ์แล้ว	อย่าได้ลืมหง

สุนทรพจน์

๑๗๕

สามเกลอทหารแก้ว

สติ สบาย อึกทั้ง	สม่าเสมอ
คือทแก้วสามเกลอ	ทหารแก้ว
หากทำอย่างนี้เจอ	กรรมแน่
จิตพร่างสว่างแพรว	มันแล้วกลางกาย

สุนทรพื่อ

๑๙๖

การวางใจ

คริกอย่างไร?

คริกแก้วต้องนิกน้อม	เบาเบา
แคว่ว่ามีในเรา	อยู่แล้ว
อย่าคริกเพ่งเขม็งเอา	จริงเนื้อ
เดียวเครียดเพราะคริกแก้ว	เพ่งแล้วกลางกาย

สุนทรพื่อ

๑๙๗

ตริก...อย่างนี้เอง

ตริกให้ได้ตลอดเวลาขณะ
มองดูพระมองดูดวงสว่างไสว
อิริยาบถทั้ง ๔ นี้เรื่อยไป
แต่อย่าใช้นัยน์ตาเวลามอง

ทำเหมือนว่าไม่มีหัวและดวงตา
มีเพียงหนึ่งกายาและใจสอง
ค่อยค่อยหยุด ค่อยค่อยนิ่ง ค่อยค่อยมอง
เดี๋ยวจะร้องก้องฟ้า สุขจังเลย !

สุนทรพ้อ

พ่อสอนมองพระ

หากมองพระต้องเห็นพระแน่ลูกเอ๋ย
มองนิ่งเฉยท่านจะเผยออกมาให้
ลูกได้เห็นค่อยค่อยเห็นถ้าเย็นใจ
มองเรื่อยไปในไม่ช้าซัดแจ้วเลย

เมื่อเห็นแล้วทำค่อไปอย่าประมาท
หากพลั้งพลาดอย่าเสียใจทำนิ่งเฉย
พระจะกลับใส่บึ้งเหมือนอย่างเคย
มองเสบายให้สบายจนสุคธรรม

รักษาใจ

รักษาใจให้เหมือนบัวต้องหยาดฝน
ดวงยุบลจะชุ่มชื่นแยมขยาย
ที่อึดอึดคับแคบจะคลี่คลาย
แล้วจะหายใจจะเย็นเช่นแสงจันทร์

๒๐๒

ประคองใจ

ประคอง	จิตนิ่งไว้	กลางกาย
ประหนึ่ง	คูหนึ่งฉาย	เรื่องแก้ว
ประคุด	อยู่เดียวตาย	โลกกว้าง
ประทีป	ธรรมเกิดแล้ว	สุขล้ำอนันต์สมัย

สุนทรพื่อ

๒๐๓

สี่ริยาบถสู่ความใส

ใสใสหากใสไว้	กลางใจ
พอเชื่อตามพ่อไป	คิดได้
ต้องหยุดอยู่ภายใน	ทุกเมื่อ
ทั้งสี่ริยาบถไซร	หยุดได้ไปชั่ว !

สุนทรพจน์

ใสใส...ใสใจ

ใสใสให้ใสไว้	ในใจ
ใสใสในใจใคร	ใสได้
ใสใสใสใจใคร	ใจใส
ใสใสใจใครไซร	ใสได้ใจใส

สุนทรพจน์

ใส่ใส่...ใจใส่

ใครใครได้ใครได้	ใส่ใส่
ใส่ใส่ไว้ในใจ	ใส่ใส่
ใส่ใส่ไม่ใส่ใจ	ไม่ได้
ใครใส่ใจใส่ใคร	ใส่ให้ใจใส่

สุนทรพจน์

๒๐๖

ธรรมเนียมรักษาผู้ประพฤติกกรรม

ดวงกรรมต้องรักษาไว้	อย่าหาย
หยุดนิ่งอย่างสบาย	นั่นใคร
หากลูกไม่คู่กาย	หมั่นตรึก เสมอณา
ธรรมเนียมรักษาไว้	ซึ่งผู้ประพฤติกกรรม

สุนทรพจน์

๒๐๗

ปฏิบัติต้องทำจริง

ปฏิบัติ ธรรมเนียมให้ ชีวา
 ต้อง ตรีภกลางกายา อย่ำคร้ำน
 ทำ ได้ตลอดเวลา คียี่ง
 จริง อย่างนี้ชีวร้ำน หมื่นร้อยเปอร์เซ็นค์

สุนทรพ้อ

ตั้งใจให้ถูกต้อง

จง ตั้งใจลูกแก้ว คนดี
 ตั้ง ใจให้ถูกที่ ใจตั้ง
 ใจ ผ่อนหย่อนคลายคลี่ อย่ำแน่น
 ทำ ถูกต้องทุกครั้ง แน่แท้สมหวัง

สุนทรพ้อ

นั่ง...อย่างเดียว

เราเป็นพระ พระเป็นเรา

หากรู้สึกท้อแท้	ตัวเรา
บ่ เนื่อนานนะเจ้า	จักได้
นั้นของจริงนั่งเข้า	เฉยไว้
เพียรต่อลูกหยุดให้	สนิทแท้สมบุรณ์

สุนทรพ้อ

กู...ดวงใส

เห็นดวงใสติดแล้ว	กลายกาย
ตริกนั่งอย่าให้หาย	ลูกแก้ว
มองต่ออย่างสบาย	อย่าเพ่ง เลยนา
ดวงจักขยายแพรว	พร่างพริ้งแพรวพราย

สุนทรพ้อ

นึ่ง...ไว้

ลูกก็ต้องหยุดไว้
หมั่นฝึกอย่าดูตาย
ให้ใจสนิท บ่ คลาย
เมื่อถูกส่วนดีแล้ว

กลางกาย
ลูกแก้ว
เคลื่อนที่
เคลื่อนเข้าเร็วฉิว

สุนทรพ้อ

๒๑๒

กลางดวง

ทำถูกแล้วนึ่งไว้
เฉยต่อสิ่งทั้งปวง
ตรงกลางจักค่อยกลาง
พระมุคเป็นชุกชั้น

กลางดวง
อย่างนั้น
ทะลุโล่ง
หลายชั้นเป็นตอนตอน

สุนทรพ้อ

๒๑๓

ทำสังใจเพิ่มพูน

ขุนศึก

ฉันเฝ้าฝัน ว่าลูกฉัน เป็นขุนศึก
 หัวหาญฮึก ปรายโคตรมาร ขวัญสยของ
 คิ่งช้างศึก ตกมัน ยินเสียงกลอง
 ได้กู่ร้อง ก้องฟ้า ข้าพร้อมลุย

สุนทรพื่อ

๒๑๖

ทหารกล้า...พระนิพพาน

ลูกของพ่อเนิ่น	เอกบุญญา
ธรรมชาตุ่ท่านกลั้นมา	ต่อสู้
หมดทั้งนิพพ่อดคกกายา	ภพสาม
บ่ ทราบปราบมารกู่	หมดทั้งชาตุ่ธรรม

สุนทรพื่อ

๒๑๗

พ่อของลูก ลูกของพ่อ

ลูกของพ่อนี้มัน	เกิดจากกรรม
พิสุทธิบุคคล่องพันธุ์	เพชรแพรว
บังเกิดแบบอัศจรรย์	กายสิทธิ์
ฤทธิ์มากกายเป็นแก้ว	เกิดแล้วมารกลัว

๒๑๘

ลูกของพ่อนี้มัน	เคี้ยวเพชร
ใจจึงล้วนเคี้ยวเค็ด	แกร่งกล้า
รวมเป็นหนึ่งมุ่งเผด็จ	ศึกสู้
ไม่เสร์จไม่เล็กร้า	กว่าสิ้น โศครมาร

สุนทรพ้อ

๒๑๙

เส้นทางนี้...แค่เอื้อม

อยากป็นชั้นยอดนี้	หิมาลัย
ต้องอย่าคิดว่าไกล	สุดเอื้อม
ให้คิดว่าป่มีไก่อ	ภูเขา ทองนา
มันก็เพียงแค่เอื้อม	ยอดน้อยธรรมดา

สุนทรพ้อ

๒๒๐

ตั้งใจมัน...อย่าทอดย

ลูก ต้องหยุดนิ่งได้	เสียก่อน
อย่า เพิ่งสนใจตอน	ยากแท้
ท้อ นั้นจักบันทอน	ห่างเป้า
ถอย จากอธรรมแต่	หยุดให้ใจใส

สุนทรพ้อ

๒๒๑

สู้้นะลูก

กายอาจห่างไปบ้างแต่ใจอยู่
ลูกก็รู้ที่อยู่ไหนมิใช่หรือ
จะอยู่ไกลลูกได้อย่างไรฤา
สำคัญคือต้องหยุดอยู่กลางกาย

๒๒๒

จงรีบเร่งเพ่งเพียรเรียนกันเถิด
เพราะเราเกิดมาปรามมารให้สลาย
สู้้นะลูกจนกว่าชีวิตรวาย
น้อมถวายแด่องค์ตันชาคุณธรรม !

สุนทรพื่อ

๒๒๓

ใจต้องจ่อจ่อ

ถ้าอยากคิดจิตใจไปกับพ่อ
ใจต้องจ่อตามคิดจิตใจไกล
หากว่ารังริรอกก็ห่างไกล
ทุ่มหัวใจให้หนึ่งดิ่งตามกัน

สุนทรพู่

๒๒๔

จิตใจไกล

จะคู่เคียงพ่อได้	ต้องใจ
หยุดนิ่งอยู่ภายใน	สนิทแท้
เคียนยืนนั่งนอนให้	หมั่นตรึก
ระลึกถึงธรรมแต่	อย่างนี้เคียงกัน

สุนทรพู่

๒๒๕

ก้าวตามพ่อ

ไม่ได้ไม่เลิกร่าง	ราไกล
ทิ้งชีพหนึ่งลงไป	กลางนั้น
ฟ้าถล่มดินทลาย	ไม่เลิก
นั่งหยุดดูยสะบัน	กว่าเข้าถึงกรรม

สุนทรพ้อ

๒๒๖

ลูกสูไม่ห่อ

จงสู้และอย่าห่อ	ลูกเอ๋ย
ต้องถึงกรรมอย่างเสบาย	แน่แท้
ให้ทำอย่างที่เคย	สอนสั่ง
นั่ง บ่ มีข้อแม้	จักได้กรรมครอง

สุนทรพ้อ

๒๒๗

พ่อยินดีที่ลูกทำได้

ยิน ลูกบอกนึ่งแล้ว กลางกาย
 ยิน แว่วพระค้อยขยาย ผุคซ้อน
 ยิน คีลูกสบาย มีสุข
 ยิน ว่าซุ่มคลายร้อน พ่อยิ้มทั้งวัน

สุนทรพื่อ

ก้าวหน้าทุกเวลา

คีแล้วเจ้าแต่เช้า คุณควง
 สายหยุดพุทธ ไชคิช่วง เจ็ดจ้า
 บ่ายคล้อยก็หายห่วง ผุคสว่าง
 คำยั้งคิงแสงกล้า กว่าเข้าบ่ายสาย

สุนทรพื่อ

โลกแก้วของลูกแก้ว

โลกแก้วที่พ่อให้
 สักวันคงเป็นจริง
 โลกนอกนั้นไม่ใหญ่
 ลูกจงแผ้วถางทาง

ลูกจำไว้ต้องให้ปึ้ง !
 ถ้าลูกนั่งติ่งลงกลาง
 โลกภายในนั้นใหญ่กว้าง
 กลางของกลางโลกภายใน

สุนทรพู่

๒๓๐

รวมดวงใจ

พ่ออยู่กลางใจลูก
 รักลูกทุกชาติไป
 หากลูกนั้นรักพ่อ
 ที่พ่อเคยสอนพรา

ใยรักผูกมัดตรึงใจ
 อยากรจะให้ไปสุขธรรม
 ควรจงดจ้อคำแนะนำ
 จงจดจำคำไว้เทอญ

สุนทรพู่

๒๓๑

ลูกทำอย่างพ่อซี่...สมหวัง

ลูก ลูกทำอย่างนี้ คือแล้ว
 ลูก จัดไม้คลาดแคล้ว พรุ่งนี้
 ลูก ควรตริกกลางแก้ว ให้ตลอดนา
 ลูก มั่นอย่างพ่อซี่ เช่นนี้สมหวัง

สุนทรพื่อ

คำพ่อสั่ง

คือแล้วที่จคจำคำพ่อสั่ง
 แม้จะนั่ง ยืน เดิน นอนตริกศูนย์
 ลูกจักได้เพิ่มบุญทวีคุณ
 ไว้แก้กมลใจหยุคสุดสายกลาง

สุนทรพื่อ

ขุนศึกแก้ว

อยากเป็นขุนศึกแก้ว	จงเป็น
ทำจิตรดั่งจันทร์เพ็ญ	นั่นแล
ธรรมจักชุกเกิดจักเห็น	ทุกสิ่ง
ตามที่เป็นจริงแท้	หมดสิ้นสงสัย

สุนทรพื่อ

จง...กล้าหาญ

เมื่อลูกรู้อย่างนี้ก็คิดแล้ว
เป็นลูกแก้วของพ่อตลอดหนา
แม้หากมีอุปสรรคปะทะมา
ต้องหาญกล้าหน้าเผชิญสู้กับมัน

สุนทรพื่อ

ทำอย่างยาย

ต้นบุญ ต้นแบบ

คุณยายจันทร์ต้นแบบ มานาน
 เรื่องหยาบละเอียดปราบมาร เพียบพร้อม
 สงบสง่าอาจหาญ ชาญศึก
 หนึ่งไม่มีสองน้อม ท่านไว้ในใจ

สุนทรพ้อ

หนึ่งไม่มีสอง

หนึ่ง นี้ถ้าอยากไขว่ จักได้
 ไม่ ยากทำอย่างยาย แค่นั้น
 มี ใจมุ่งมั่นหมาย ทำเกิด
 สอง อย่างนี้เคียงกัน ไม้รั้งก็เหมือนยาย

สุนทรพ้อ

นักรบกล้า...สง่างาม

หากนั่งนานตัวงอและคอตก
ค่อยค่อยยกคอตึงนั่งผึ่งผาย
เมื่อเลิกนั่งร่างกายจะสบาย
ไม่ต้องพึ่งหมอสั่งให้ชียท่านัดคอก

ฝึกเอาไว้ให้คิดเป็นนิสัย
จะเข้ากลางภายในง่ายจริงหนอ
ให้ลูกคูตัวอย่างยายหลังไม่งอ
นี่แหละหนอนักรบกล้าสง่าเอ๋ย

ยึดแบบยาย

ยึดแบบยายแม่นไว้	ลูกเอ๋ย
อย่างที่พ่อเคยเปรย	บ่อยครั้ง
สิ่งลึกลับจักเผย	มาสู่ ลูกนา
ทำหุคหนึ่ง บ่ ยั้ง	วิ่งให้เร็วฉิว !

สุนทรพื่อ

๒๔๒

หลานยายนักสู้

หลานยายก็นักสู้	เอาจริง
สมยอดทหารหญิง	กลั่นกล้า
ทุกวันฝึกหุคหนึ่ง	ไม่เลิก
จนกว่าลูกได้คว้า	มันแล้วธงชัย

สุนทรพื่อ

๒๔๓

แจ้ง คีตธอบต้ว

ตะวันยิ้มแฉ่ง

ตะวันยิ้มส่งให้
 บุษงาคอบสุรียา
 ต่างยิ้มต่างแย้มพา
 โลกจึงขึ้น บ่ ร้าง

บุปผา
 กลับบ้าง
 ระรื่น
 สุขด้วยไมตรี

สุนทรพ้อ

๒๔๖

เสียงแห่งสันติภาพ

เจ้าจึงหรีดเปล่งเสียง
 เสียงแว่วคังเสียง Peace
 สันติเกิดทีละนิด
 นั่นแหละเสียงเรียกร้อง

จี๊ดจี๊ด
 กู้ก้อง
 เพราะนี่ หยุดนา
 จากหล้าฟ้าดิน

สุนทรพ้อ

๒๔๗

ดินแดนแห่งสันติสุข

มดคันไฟไถ่ถอนกระรอกเต่า
ทิ้งงูเห่างูสิงจิ้งจกหลาย
ปลาในน้ำแหวกว่ายอยู่มากมาย
ต่างตกท่ายึดทั่วหัวใจบาน

อยู่ในวัฏกรรมกายนั้นมีสุข
ไม่ต้องทุกข์เพราะกลัวคนประหาร
คล้ายคั้งแดนนอกฟ้าป่าหิมพานต์
แสนสราญสุขใจในแหล่งบุญ

ก. ข. ค. ง.

ก. ไก่แก้วกู่ก้อง

กิ้งวาน

ข. ชับเสียง EAK ขาน

เจ็ยแจ้ว

ค. คนฟังเสียงหวาน

คล้ายมรรค แปดเฮย

ง. ง่วงหายหมดแล้ว

ลูกขึ้นภาวนา

สุนทรพ้อ

๒๕๐

อยู่ด้วยไมตรี

ไก่อัดมีปีกไซร์

จึงบิน

เห็นน้ำมันมีล้น

แลบไค้

แต่่ามีปากจึงกิน

มะนาว แซบเฮย

สัตว์ต่างอยู่ชิดใกล้

แต่ล้วนไมตรี

สุนทรพ้อ

๒๕๑

กระรอกน้อยสอนใจ

กระรอกวิ่งไม่วิ่งเหมือนชะมด
วิ่งแล้วหยุดร้อง "อค อค" กระดกหาง
นั่งธรรมดาเดียวทำเดี่ยวทิ้งขว้าง
ก็เหมือนอย่างกระรอกน้อย "อค" เหมือนกัน

๒๕๒

อย่าได้ทำลายแบบกระรอกน้อย
ต้องเอ็นจอยหมั่นทำหมั่นขยัน
ฝึกให้มันทำให้จริงนั่งทั้งวัน
ไม่ซำพลันลูกจะชาญเชิงวิชา
(กระรอกจะร้องเสียงเหมือน "อค อค")

สุนทรพ้อ

๒๕๓

วงปีแห่งการต่อสู้

วงปีที่ต่อสู้	คัสกร
แม่นับจนกับปีมรณ	มอดไหม้
ไม่อาจบอกราทรอน	ปราบสู้อัน คานอ
ก็รอบนับไม่ถ้วนไซ้	แต่ครั้งดึกดำบรรพ์

สุนทรพื่อ

หยาดน้ำค้าง

น้ำค้างหยาดหยดย่อย	ปลายหญ้า
สุรย์ส่องพร่างพรายตา	คั้งแก้ว
พิสุทธิดุจธรรมมา	ลอยเด่น
อยู่กึ่งกลางกายแล้ว	ช่วงแพรวมณีใส

สุนทรพื่อ

ดาวทึงฟ้า

"ดาวทึงฟ้า" มาอยู่ในอู่กาย
 ช้อนเรียงรายกลายเป็นหนทางขาว
 อริยะผุดผ่านเส้นทางดาว
 คั้งแต่เข้ายันค้ำฉ่าชื่นใจ

สุนทรพ้อ

๒๕๖

พินสามสาย

มัชฌิมานันต์	จึงดี
ลูกกล่าวรารานักคนตรี	เชี่ยวชาญแล้ว
คิดพินอ้อย อี้ อี้	เพราะมาก
นั่งหยุดอย่างนี้แพรว	เพริศพริงนั่งหั่งทิม

สุนทรพ้อ

๒๕๖

เพริศพริง

แจ้วแจ่มแจ้งเจิดจ้า จับใจ
 กานต์ก่อเกิดกลางกาย แก่นแก้ว
 แสงสาดส่องสศไส สร้างเศร้า
 พวยพุ่งพราวปร่างแพรว เพริศพริงแพรวพราว

สุนทรพ้อ

๒๕๘

แพรวพราว

พราวพราวพราวปร่างพริง แพรวพราว
 เกิดก่อถึงกลางกาย แก่นแก้ว
 คุุโคคเคนเคียวคาย เคือนเคี้ยว
 จับจิครจรัสเจิดจ้า แจ่มแจ้งจริงเจียว

สุนทรพ้อ

๒๕๙

ชุมทรัพย์ภายใน

โจรสลัดบุกแล้ว ปล้นเรือ
 ซิงแค่เงินทองเหลือ เสื่อให้
 โจรได้แค่ **Treasure** ภายนอก
 ชุมทรัพย์ใน บ่ ได้ ซ่อนไว้กลางกาย

สุนทรพ้อ

๒๖๐

นาฬิกาชีวิต

นาฬิกาบอกเรื่อง อายุชัย
 ต้องเสื่อมทุกวันไป เทียงแท้
 กายธรรมรีบเร็วไว ให้ได้
 จงอย่ามีข้อแม้ ลูกแก้ว **Turbogirl**

สุนทรพ้อ

๒๖๑

เร็วยิ่งกว่า

ยานใดว่าซึ่งแล้ว	เหมือนคลาน
หยุดสนิทจักทะยาน	โลดเฟี้ยว
เร็วใด บ่ เปรียบปาน	เทียบได้
แสงว่าวิ่งเร็วเขี้ยว	เชื่องช้าเหมือนเฉย

สุนทรพ้อ

๒๖๒

คำกล่าวไอสไตน์

ไอสไตน์เคยกล่าวไว้	ดังนี้
ยิ่งหยุดยิ่งเร็วจี	แปลกไซ้
ตรงกับหยุดนิ่งที่	ฐานเจ็ด
หากอยากพิสูจน์ให้	หยุดไว้กลางกาย

สุนทรพ้อ

๒๖๓

นักสู้ลายคราม

นักสู้หากร่องรำว	ลายคราม
กุสศสวยงดงาม	ค่าล้ำ
เหมือนลายดอกไม้ชาม	กระเบื้อง
รอยคั้งนี้แม่ข้า	หัวหล้าแสวงหา

สุนทรพื่อ

๒๖๔

รอยเท้าสกุณา

จะหารอยร่องเท้า	สกุณา
หาไม่พบบนเวหา	แน่แท้
ธรรมพิสุทธิ์นอกรายา	มีไม่
หยุดอยู่กลางศิวแล้	จึงค้นธรรมเจอ

สุนทรพื่อ

๒๖๕

นักรบเกียรตินิยม

คลื่นทะเลมุ่งขึ้น	เนิน ไศล
ลูกธนูมุ่งพรูไป	สู่เป้า
ฝนจากยอดคคอยไหล	มุ่งสมุทร
นักรบกล้ามุ่งเข้า	กลางให้สุดสาย

สุนทรพ้อ

๒๖๖

กรรมกายเจตีย์

"กรรมกายเจตีย์" นี้	เกิดยาก รู้ไหม?
ต้องหยุดละเอียดยมาก	จึงได้
อย่าหวั่นพริ่นลำบาก	ก่อสร้าง
บุญอเนกอนันต์ไชรั	หลุดพ้นสังสาร

สุนทรพ้อ

๒๖๗

ธรรมจักร

จักรโคตยาเทียบได้	ธรรมจักร
จักรแห่งธรรมน้อยนัก	จักได้
อาสาฬหะพร้อมพรัก	นั่งหยุด
ธรรมจักรเกิดขึ้น ไชรั	เลิกแล้ววนเวียน

สุนทรพ้อ

๒๖๘

ปิดทอง...สมหวัง

ทองที่ลูกปิดไชรั	ถึงใจ
กลางแก่นพระภายใน	หมดทั้ง
นิพพานนับอสงไขย	ไม่ถ้วน
บุญทับทวีไม่ยั้ง	ลูกได้สมหวัง

สุนทรพ้อ

๒๖๙

รายนามพระมหาดेระ

พระวิษณุ ปญญาทีโป	พระมหามนตรี จริตมโนโต
พระอารักษ์ ฌาณารกฺโข	พระนพคล สิริวิโส
พระมหาสุรพงค์ วรสุโร	พระอดิศร ชวนชาโต
พระณัฐ อภิเวชฺโช	พระไชยยศ ยสวิโส
พระมหาประคิษฐ์ สิริภาโส	พระมหาศิริศักดิ์ เหมมูโล
พระอานาจ เหมวิโส	พระมหาไพโรจน์ ปุญญาโส
พระมหาวิระชัย วีระโย	พระวสันต์ สิริสุโก
พระมหาปรีชา จิตฺตชฌุโณ	พระมหาอิทธิพงศ์ ปญญาวิโส
พระมหานุญพรม จารุปญฺโญ	พระมหาสุวรรณรัตน์ สุวณฺณวิโส
พระมงคล สุมงฺคโล	

รายนามพระเถระ

พระทศ กนฺตมโน	พระอุคม อุคฺคโม
พระมหาจักตฺรา สมจกฺโก	พระบุญชัย ปุณฺณชโย
พระชาลี สุทฺธิวิโส	พระรุ่งวิทย์ ปญฺณาวิฑฺโฒ
พระชนาธิป ชนาถโก	พระปิยะ ปิยวาจโก
พระมหาสุจิตฺร จิตฺตสุภโ	พระจำลอง โสภโณ
พระศาสตรา ติรปญฺโณ	พระวิศิษฏ์ ปุณฺณนาโค
พระวุฒิกฺร รวิวโส	พระมหาชาคริต ชาครชฺชโม
พระพิทักษ์ชัย สิทฺธิวิโร	พระอภิวรรณ อภิวณฺโณ
พระนิพนธ์ สิริภทฺโท	พระสุชิน สุชีโน
พระพัฒนา สิริวฑฺฒโน	พระทรงพล ชนฺติชฺชโม

พระสมเพชร วชิรชฺชโม
พระประคอง ภาทฺวิโร
พระมหาสุวิทย์ ชมฺมิกมฺุณี
พระมหาสนาม รัลชีโย
พระมหาอธิยะ อริยชโย
พระมงคล ทิพฺพปญฺโณ
พระจิริศักดิ์ จิริทโน
พระเดชสกุล เชชชโย
พระเกษ วชิรปญฺโณ
พระคณา วรชิต
พระอัฐพล ปุณฺณนาโณ
พระจงหทัยพัฒน์ กุลชโร
พระมหาอัฐวิทย์ วิชฺชาชโย

พระมหานุญญตฺธิ์ อิทฺธิปญฺโณ
พระอมรตฺธิ์ อคฺควโส
พระมหาสาคร ชินชโย
พระมหาประมวล โชติชโย
พระมหานพพร ปุณฺณชโย
พระทวีศักดิ์ ชมฺมิกิตฺติโก
พระภรต ฌานชโย
พระอาศรม อิทฺธิณาโณ
พระมหานัฐพล ปุณฺณาชโย
พระประพันธ์ศักดิ์ สิริพฺนุโช
พระขรรค์ชัย ชยวิโส
พระกล้า จิตฺตรกฺโข
พระเศอเหอ ปภากรโ

รายนามเจ้าภาพร่วมอนุโมทนา

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อธัมมชโย)

พระภาวนาวิริยคุณ (หลวงพ่อทัตตชีโว)

ศุภยาเยาจารย์มหารัตนอุบาลิกัจฉนทร์ ขนนกยง

บูชาธรรมโดย

พระภิกษุรุ่นที่ ๑๗ "สำเร็จวิชา" พระเถระประจำปีพุทธศักราช 2553

คุณสุวรรณ - คุณพิมพ์ชนก - ค.ญ.พิมพ์ทอง - ค.ญ.พิมพ์มาดา อมรเชียร

คุณสุวิทย์ - คุณสันต์จุฑา - คุณวรพัทธ์ - คุณสิริญา วิชชาวุฑ

กลุ่มแก่นธรรมประจวบฯ

ครอบครัวรัตนศิริวิไล

ครอบครัวจันทรังษี

ครอบครัววรุณวงศ์ชัย

คุณดวงพร พิทักษ์ไชยวรรณ

คุณเพชรพร ภูมิรัตนประพิณ

คุณวาสนา เคารพไมตรี

คุณโสภา ต่อคึก

คุณสุนทร-คุณสมพงษ์-คุณปิยะ แก้วสอน

พ.ค.อ บัณฑิต-คุณวัชรพร-คุณวีรบุญญ์ ศึกษาศ

ครอบครัวเพชรเกษม

ครอบครัวคุณานุรักษ์พงษ์

ครอบครัวลี้มั่งงวดพวงกล

ครอบครัวจาวุฒนาการ

คุณปิ่นประภา และครอบครัววิญญรัตน์

คุณพิศุศรี ภูมิรัตนประพิณ

คุณวิภาวี โฆษิตกุล

คุณอัศวิน จินตวร

กราบขอพระคุณ
พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ์ (หลวงพ่อธัมมชโย)
ที่เมตตาแต่งตั้งบทกลอนให้เป็นกำลังใจแก่ลูกๆ
พระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา

ที่ปรึกษากิตติมศักดิ์
ที่ปรึกษา
กองบรรณาธิการ

ออกแบบปกและรูปเล่ม
จัดรูปเล่ม
ประสานงาน

พิมพ์ครั้งที่ ๑
จำนวนพิมพ์
พิมพ์ที่
หนังสืออ้างอิง

พระราชภาวนาวิสุทธิ์ (หลวงพ่อธัมมชโย)
วิชา ไทรวีเชียร
สุนทรพื่อ
พระภิกษุรุ่น ๑๗ ลำเว้จวิชชา (พระเถระปี ๒๕๕๓)
พระภทร ฌานชโย พระมหาอัฐวิทย์ วิชชาชโย
สุดปรารถนา จารุชาติ เมทินี คังรพีพากร
พระจำลอง โสภโณ พระมหาบุญญฤทธิ์ อิติฐิปัญโญ
พระมหานพพร ปุณฺณชโย พระประสิทธิ์ เวปฺถุโล
วันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓
๒,๕๐๐ เล่ม
กล้าธรรม ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๐